

טבלאות וסיכומים

בפרק "אלו מציאות"

על דפים:

כ"ג ע"ב - כ"ז ע"א

כ"ט ע"ב - ל"ג ע"א

ועל סוגיית "יאוש שלא מדעת" (כ"א ע"ב - כ"ג ע"א)

עריכה בס"ד:

מאיר גרוניך

0527625149

036161654

6161654@GMAIL.COM

מי שיש לו צורך להפוך את הקבצים לדפי עבודה עם טבלאות ריקות, ניתן לשלוח אלי בקשה במייל ובעז"ה אשלח לו קבצי וורד שניתנים לעריכה.

	החפץ:	היה שייר:	נהיה שייר:	השיטה:	האם הבעלים ידע / לא ידע שעליו להתיאש:	מדוע החפץ הפסיק להיות שייר לבעליו?
פירות מפוזרין הרי אלו שלו	פירות מפוזרין	למאבד	למוצא	רבא	לא ידע לא ידע שהפירות נאבדו לו וממילא הוא לא התייאש מהם	"יאוש שלא מדעת – הוי יאוש"
				אביי	ידע מדובר במשנה במקרה שהוא השאיר את הפירות בכוונה והפקיר אותם	הבעלים הפקיר את הפירות
מעות מפוזרות הרי אלו שלו	מעות מפוזרות	למאבד	למוצא	רבא	לא ידע לא ידע שהמעות נאבדו לו וממילא הוא לא התייאש מהם	"יאוש שלא מדעת – הוי יאוש"
				אביי	ידע המאבד שם לב שהמעות נאבדו לו, עוד לפני שהמוצא מצא אותם, היות "ואדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה" וממילא הוא התייאש מהם	הבעלים התייאש מהמעות
עיגולי דבילה וככרות של נחתום הרי אלו שלו	עיגולי דבילה וככרות של נחתום	למאבד	למוצא	רבא	לא ידע לא ידע שהעיגולי דבילה והככרות נאבדו לו וממילא הוא לא התייאש מהם	"יאוש שלא מדעת – הוי יאוש"
				אביי	ידע המאבד שם לב שהעיגולי דבילה והככרות של נחתום נאבדו לו, עוד לפני שהמוצא מצא אותם, היות "ואגב דיקורי מידע ידע בהו" וממילא הוא התייאש מהם	הבעלים התייאש מהעיגולי דבילה ומהככרות של נחתום
ולשונות של ארגמן הרי אלו שלו	לשונות של ארגמן	למאבד	למוצא	רבא	לא ידע לא ידע שהלשונות של ארגמן נאבדו לו וממילא הוא לא התייאש מהם	"יאוש שלא מדעת – הוי יאוש"
				אביי	ידע המאבד שם לב שהלשונות של ארגמן נאבדו לו, עוד לפני שהמוצא מצא אותם, היות "ואגב דחשבי משמושי ממשמש בהו" וממילא הוא התייאש מהם	הבעלים התייאש מהלשונות של ארגמן
המוצא מעות בבתי כנסיות... הרי אלו שלו	מעות	למאבד	למוצא	רבא	לא ידע לא ידע שהמעות נאבדו לו וממילא הוא לא התייאש מהם	"יאוש שלא מדעת – הוי יאוש"
				אביי	ידע המאבד שם לב שהמעות נאבדו לו, עוד לפני שהמוצא מצא אותם, היות "ואדם עשוי למשמש בכיסו בכל שעה ושעה" וממילא הוא התייאש מהם	הבעלים התייאש מהמעות
מאימתי כל אדם מותרין בלקט משילכו בה הנמושות	שיבולים ששייכים לעניים בגלל מצוות "לקט"	לעניים	לכל אדם (גם למי שאינו עני)	רבא	לא ידעו העניים שבעיר אחרת לא ידעו שהנמושות היו כבר בשדה וממילא הם עדיין לא התייאשו מהשיבולים שהיו בשדה	"יאוש שלא מדעת – הוי יאוש"
				אביי	ידעו העניים שבעיר אחרת מראש אינם מתכוונים ללקט מהשדה הזו וממילא הם התייאשו משיבולי השדה הזו	העניים שבעיר הזו ושבועיר אחרת התייאשו מהשיבולים שנשאררו בשדה

קושיית הגמ': "אלא סיפא לרבא קשיא":

- (א) הבנת הגמ' בהוה אמינא – בקושיא: ההבדל בין "קציעות ותאנים" לבין "זיתים וחרובים" הוא, ש"קציעות ותאנים" הבעלים ידע שהם ברה"ר ואילו "זיתים וחרובים" הבעלים אינו יודע שהם נמצאים ברה"ר.
- (ב) הבנת הגמ' בהוה אמינא – בקושיא: אם הבעלים יודע שהפרי שלו נמצא ברה"ר, הוא מתיימש ממנו היות והוא חושש שאינם בקיאים בדיון [שהיות והפרי נמצא מתחת לעץ או סמוך לו צריך להחזירו לבעליו] ימצאו את הפרי ויטענו שהפרי נפל מעוברי דרכים ולא ממנו, וממילא הם יטלו אותו לעצמם.
- (ג) וממילא הסבר הברייתא הוא כך: "קציעות ותאנים" הבעלים ידע מכך שהם ברה"ר וממילא הוא התיימש מהם ולכן הם "מותרות משום גזל" (גם לאביי) "זיתים וחרובים" הבעלים לא ידע מכך שהם נשרו לרה"ר ואפילו שאילו הוא היה יודע שהם נשרו לרה"ר הוא היה מתיימש מהם, בכל אופן פוסקת המשנה "אסור", היות והמשנה סוברת "יאוש שלא מדעת – לא הוי יאוש" – כאביי, וממילא קושיא על רבא מהמשנה.

הטעם:	הדין:	מדוע הבעלים מתיימש מהפרי שנמצא ברה"ר:	האם הבעלים התיימש או אמור להתיימש מהפרי שנמצא ברה"ר:	וממילא האם הבעלים ידע / לא ידע שהפרי נמצא ברה"ר:	פרי זה רגיל / לא רגיל לנשור:	סוג הפרי שנמצא ברה"ר:	
הבעלים התיימש מהקציעות והתאנים שנמצאים ברה"ר	"מותרות משום גזל"	היות והוא חושש שאינם בקיאים בדיון ימצאו את הפרי ויטענו שהפרי נפל מעוברי דרכים ולא ממנו, וממילא הם יטלו אותו לעצמם	התיימש	ידע שהקציעות התגלגלו לרה"ר היות: "ואגב דחשיבי ממשמש בהו"	רגיל לנשור	קציעות ותאנים	רישא
				ידע שתאנים אמורים לנשור לרה"ר			
יאוש שלא מדעת - לא הוי יאוש (כאביי)	"אסור"	היות והוא חושש שאינם בקיאים בדיון ימצאו את הפרי ויטענו שהפרי נפל מעוברי דרכים ולא ממנו, וממילא הם יטלו אותו לעצמם	אמור להתיימש אם הוא היה יודע שהזיתים והחרובים נשרו לרה"ר	לא ידע שהזיתים והחרובים נשרו לרה"ר	לא רגיל לנשור	זיתים וחרובים	סיפא

תירוץ הגמ' על רבא והסבר הברייתא כשיטת "רבא":

- (א) הבנת הגמ' בתירוץ: בין "קציעות ותאנים" ובין "זיתים וחרובים" אינם רגילים לנשור מהעץ וממילא גם אם הם נשרו מהעץ הבעלים אינו יודע מכך שהם נמצאים באדמת רה"ר.
- (ב) הבנת הגמ' בתירוץ: אם הבעלים ידע מכך שפירות אלו נמצאים ברה"ר, יש הבדל בין "קציעות ותאנים" שבהם הבעלים מתיימש מהם כשהם נמצאים ברה"ר, לבין "זיתים וחרובים" שאפילו אם הבעלים ישמע שהם נפלו לרה"ר הוא לא יתיימש מהם. (לפי הבנת הגמ' בתירוץ, הפרי דומה לעץ שמעליו, וממילא זה נחשב שיש בפרי סימן ובזה כל האנשים בקיאים בדיון שצריך להשיבו לבעליו ולכן הבעלים לא מתיימש מהם כשהם ברה"ר. אמנם "קציעות" אינם דומים לקציעות שבשדה שלידם – היות וכל פרי מתייבש בצורה שונה, וה"תאנים" שנפלו אינם דומים לתאנים שעל העץ היות ותאנה עם נפילתה נמאסת, ולכן הבעלים מתיימש מהם. [משאל"כ לפי ההוה אמינא שרק המקום הוא הסימן, דין זה שהמקום נחשב לסימן אינו ידוע לכולם ולכן הבעלים מתיימש מכל סוגי הפירות שנמצאים ברה"ר])
- (ג) וממילא הסבר הברייתא הוא כך: "קציעות ותאנים" הבעלים לא ידע מכך שהם ברה"ר ואילו הוא היה יודע שהם ברה"ר הוא היה מתיימש מהם וממילא הם "מותרות משום גזל", היות והמשנה סוברת "יאוש שלא מדעת – הוי יאוש (כרבא)". "זיתים וחרובים" הבעלים לא ידע מכך שהם ברה"ר וגם אילו הוא היה יודע שהם ברה"ר הוא לא היה מתיימש מהם וממילא "אסור" למוצא לקחת אותם לעצמו (גם לפי רבא)

הטעם:	הדין:	מדוע הבעלים מתיימש / לא מתיימש מהפרי שנמצא ברה"ר:	האם הבעלים התיימש או אמור להתיימש מהפרי שנמצא ברה"ר:	וממילא האם הבעלים ידע / לא ידע שהפרי נמצא ברה"ר:	פרי זה רגיל / לא רגיל לנשור:	סוג הפרי שנמצא ברה"ר:	
הבעלים אמור להתיימש מהקציעות והתאנים שנמצאים ברה"ר, כשהוא ידע מכך שהם נמצאים ברה"ר. ואפילו שעדיין הוא לא יודע שהם נפלו לרה"ר, בכל אופן הם מותרות משום גזל, היות ו"יאוש שלא מדעת – הוי יאוש (כרבא)	"מותרות משום גזל"	היות והתאנה נמאסת כשהיא נפלת ממילא היא אינה דומה לתאנים שבעץ והקציעות אינם דומים אחד לשני וממילא הקציעות שברה"ר אינם דומים לקציעות שבשדה, ממילא הבעלים מתיימש מהם כשהם נמצאים ברה"ר, היות והוא חושש שאינם בקיאים בדיון יטלו אותן לעצמן	אמור להתיימש	לא ידע	לא רגיל לנשור	קציעות ותאנים	רישא
				לא ידע שתאנים אמורים לנשור לרה"ר			
הבעלים לא אמור להתיימש מהזיתים והחרובים שנפלו לרה"ר	"אסור"	היות והזיתים והחרובים לא נמאסים כשהם נפלים מהעץ וממילא הם דומים לפירות שעדיין על העץ ולכן מי שמוצא אותן ישיב אותן לבעליהן ולכן הבעלים לא מתיימש מהזיתים והחרובים שנפלו לרה"ר	לא אמור להתיימש	לא ידע שהזיתים והחרובים נשרו לרה"ר	לא רגיל לנשור	זיתים וחרובים	סיפא

ת"ש הגנב שנטל וכו' (כ"א ע"א ע"ב)

השיטה:	מי נטל את החפץ מהבעלים:	מה הוא עשה עם החפץ שהוא נטל:	האם הבעלים ידע שהחפץ ניטל ממנו:	האם הבעלים התיימש או אמר להתימש מהחפץ שניטל ממנו:	למי החפץ נהיה שייך:	מדוע החפץ הפסיק להיות שייך לבעליו:
רבא בהסבר הברייתא	גנב רגיל	נתנה לאדם אחר	לא ידע שהחפץ ניטל ממנו	אמור להתימש כשידע שהחפץ ניטל ממנו	לגנב ולאחמ"כ למי שקבלו ממנו במתנה	"יאוש שלא מדעת הוי יאוש"
אביי בהסבר הברייתא	"ליסטים מזויין" שהיה דומה לגנב היות והוא מפחד מבני אדם כגנב, ורק כשהוא נמצא מול אדם אחד הוא נטל ממנו את רכושו באמצעות חרב	נתנה לאדם אחר	ידע שהחפץ ניטל ממנו	התימש	לליסטים מזויין ולאחמ"כ למי שקבלו ממנו במתנה	הבעלים התימש מהחפץ שהיה שייך לו
רבא בהסבר הברייתא	גזלן	נתנה לאדם אחר	ידע שהחפץ ניטל ממנו	התימש	לגזלן ולאחמ"כ למי שקבלו ממנו במתנה	הבעלים התימש מהחפץ שהיה שייך לו
אביי בהסבר הברייתא	גזלן שאינו מפחד גם מהרבה אנשים	נתנה לאדם אחר	ידע שהחפץ ניטל ממנו	התימש	לגזלן ולאחמ"כ למי שקבלו ממנו במתנה	הבעלים התימש מהחפץ שהיה שייך לו
הברייתא	ירדן	הולכה לשדה של אדם אחר	ידע שהחפץ ניטל ממנו	התימש	לאדם אחר	הבעלים התימש מהחפץ שהיה שייך לו

ת"ש שטף נהר וכו' (כ"ב ע"א)

הסבר הברייתא לשיטת אביי:

הטעם:	הדין:	האם הבעלים התיימש או אמור להתיימש:	האם הבעלים ידע / לא ידע שהנהר שטף קוריו:	האם הבעלים יכול / לא יכול להציל:	רישא / סיפא
הבעלים התיימש מחפציו ששטפו הנהר, היות והוא אינו יכול להצילם	הרי אלו שלו	התיימש	"מפני שנתיימשו הבעלים": ידע	לא יכול להציל	רישא: שטף נהר קוריו..הרי אלו שלו "מפני שנתיימשו הבעלים"
"יאוש שלא מדעת לא הוי יאוש"	חייב להחזיר	אמור להתיימש (אם ידע שהנהר שטף קוריו ואינו יכול להצילם)	לא ידע	לא יכול להציל	דיוק: המקרה שבו לרישא יהיה הדין: "חייב להחזיר"
מרדפין: לא התיימש, ולכן: "חייב להחזיר" אין מרדפין: התיימש, ולכן: "הרי אלו שלו"	מרדפין: חייב להחזיר אין מרדפין: הרי אלו שלו	מרדפין: לא התיימש אין מרדפין: התיימש	ידע	יכול להציל בשעת הדחק (מקור: שיטמ"ק תרוץ א')	סיפא: אם הוי הבעלים מרדפין אחריהם חייב להחזיר

הסבר הברייתא לשיטת רבא:

הטעם:	הדין:	האם הבעלים התיימש או אמור להתיימש:	האם הבעלים ידע / לא ידע שהנהר שטף קוריו:	האם הבעלים יכול / לא יכול להציל:	רישא / סיפא
"יאוש שלא מדעת הוי יאוש"	הרי אלו שלו	אמור להתיימש (אם ידע שהנהר שטף קוריו ואינו יכול להצילם)	לא ידע	"מפני שנתיימשו הבעלים": לא יכול להציל	רישא: שטף נהר קוריו..הרי אלו שלו "מפני שנתיימשו הבעלים"
הבעלים לא מתיימש מחפציו שהוא יכול להצילם	חייב להחזיר	לא אמור להתיימש	ידע / לא ידע	יכול להציל	דיוק: המקרה שבו לרישא יהיה הדין: "חייב להחזיר"
מרדפין: לא התיימש, ולכן: "חייב להחזיר" אין מרדפין: התיימש, ולכן: "הרי אלו שלו"	מרדפין: חייב להחזיר אין מרדפין: הרי אלו שלו	מרדפין: לא התיימש אין מרדפין: התיימש	ידע	יכול להציל בשעת הדחק	סיפא: אם הוי הבעלים מרדפין אחריהם חייב להחזיר

ת"ש כריכות ברה"ר הרי אלו שלו וכו' (כ"ב ע"ב כ"ג ע"א)

הסבר הברייתא לשיטת רבה:

מה הוא מצא: כריכות / אלומות	היכן האבידה נמצאת:	לרבה: האם יש בהן סימן:	האם הסימן עשוי לידרס:	האם המקום הוא סימן:	הדין:	והטעם:
כריכות	ברה"ר	יש בהן סימן	עשוי לידרס הרבה אנשים הולכים ברה"ר ומצוי שהסימן יידרס ברגליהם	"מקום" לא הוא סימן	הרי אלו שלו	היות והסימן עשוי לידרס ממילא המוצא מאמין שהסימן יידרס והוא לא יוכל לתת סימן בכריכות ולכן הוא מתייחס מהן (וגם המקום לא הוא סימן)
	ברה"י	יש בהן סימן	לא עשוי לידרס מעט אנשים הולכים ברה"י וממילא הסימן לא עשוי לידרס ברגליהם ולכן המאבד לא מתייחס מהכריכות היות והוא יוכל לתת בהן סימן	"מקום" לא הוא סימן	נוטל ומכריז	היות והסימן לא עשוי לידרס ממילא המאבד יוכל לתת באבידה סימן ולכן הוא לא מתייחס מהאבידה וממילא המוצא "נוטל ומכריז"
והאלומות בין ברה"ר ובין ברה"י נוטל ומכריז	ברה"ר	יש בהן סימן	לא עשוי לידרס האלומות גבוהות ולכן אנשים לא דורסים עליהן וממילא הסימן לא עשוי לידרס ולכן הבעלים לא מתייחס מהאלומות היות והוא יוכל לתת בהן סימן	"מקום" לא הוא סימן	נוטל ומכריז	היות והסימן לא עשוי לידרס ממילא המאבד יוכל לתת באבידה סימן ולכן הוא לא מתייחס מהאבידה וממילא המוצא "נוטל ומכריז"
	ברה"י	יש בהן סימן	לא עשוי לידרס האלומות גבוהות ולכן אנשים לא דורסים עליהן [וגם ברה"י יש מעט אנשים והם לא עשויים לדרוס עליהן] וממילא הסימן לא עשוי לידרס ולכן הבעלים לא מתייחס מהאלומות היות והוא יוכל לתת בהן סימן	"מקום" לא הוא סימן	נוטל ומכריז	היות והסימן לא עשוי לידרס ממילא המאבד יוכל לתת באבידה סימן ולכן הוא לא מתייחס מהאבידה וממילא המוצא "נוטל ומכריז"

הסבר הברייתא לשיטת רבא:

מה הוא מצא: כריכות / אלומות	היכן האבידה נמצאת:	האם יש בהן סימן:	כשהאבידה נמצאת במקום זה, האם המקום נחשב לסימן:	הדין:	והטעם:
כריכות	ברה"ר	<u>אין</u> בהן סימן	"המקום" לא הוּי סימן (היות והכריכות הם קלות והרבה אנשים ובהמות מהליכין ברה"ר המאבד חושש שהכריכות התגלגלו ממקומן והוא לא יוכל לומר את המקום שבו הם נאבדו ולכן הוא מתייחס מהן)	הרי אלו שלו	היות ואין בכריכות סימן וגם בכריכות שנמצאים ברה"ר המקום לא הוּי סימן לכן המאבד מתייחס מהן וממילא הדין "הרי אלו שלו"
	כריכות	ברה"י	<u>אין</u> בהן סימן	נוטל ומכריז	היות וכריכות שנמצאים ברה"י לא עשויות להתגלגל ממקומן היות ומעט אנשים הולכים ברה"י, לכן "המקום" הוּי סימן וממילא הדין שהמוצא "נוטל ומכריז"
והאלומות בין ברה"ר ובין נוטל ומכריז	ברה"ר	<u>אין</u> בהן סימן	"המקום" הוּי סימן (היות והאלומות "כבדות" האנשים והבהמות לא עשויים לגלגל את הכריכות מהמקום שבו הם נאבדו ולכן המאבד יוכל לתת סימן את המקום שבו הם נאבדו לו, וממילא הוא לא מתייחס מהן ולכן המוצא "נוטל ומכריז")	נוטל ומכריז	היות ואלומות לא עשויות להתגלגל ממקומן בגלל שהן "כבדות" לכן "המקום" הוּי סימן וממילא הדין שהמוצא "נוטל ומכריז"
	אלומות	ברה"י	<u>אין</u> בהן סימן	נוטל ומכריז	היות ואלומות לא עשויות להתגלגל ממקומן היות והם "כבדות" לכן "המקום" הוּי סימן וממילא הדין שהמוצא "נוטל ומכריז"

המקרה:	האם הדין ש"הרי אלו שלו" או שהדין ש"חייב להכריז":	והטעם:	ואילו במקרה שבו המשנה מדברת, הדין:
המקרה שבו המשנה מדברת <u>לא</u>	"חייב להכריז"	הקשר השונה שבמחרוזת נחשב ל"סימן" ולכן הדין ש"חייב להכריז"	"הרי אלו שלו"
המקרה שבו המשנה מדברת <u>לא</u>	"חייב להכריז"	המספר השונה של הדגים שבמחרוזת נחשב ל"סימן" ולכן הדין ש"חייב להכריז"	"הרי אלו שלו"
המקרה שבו המשנה מדברת <u>מ</u>	"הרי אלו שלו"	כל המחרוזות שישנן באותו המקום (שבו נמצאו המחרוזות) יש בהן את אותו סוג של קשר ואותו המספר של דגים וממילא אין במחרוזות של הדגים סימן ולכן הדין שלהן הוא ש"הרי אלו שלו"	כך גם פסקה המשנה ש"הרי אלו שלו"

<p>משנה: וחתיכות של בשר "הרי אלו שלו"</p>	<p>ברייתא: מצא חתיכות דגים "חייב להכריז"</p>	
<p>הסימן של "סוג החתיכה" אינו סימן טוב וקשה: שהרי בחתיכות של "דגים" אומרת הברייתא ש"סוג החתיכה" זהו סימן טוב וממילא גם בחתיכות של "בשר" יש בהן את אותו הסימן - שהמאבד יכול לומר למוצא מהו "סוג החתיכה" שנמצאה וא"כ אמור להיות הדין ב"חתיכות של בשר" ש"חייב להכריז" ומדוע המשנה פוסקת בהן ש"הרי אלו שלו" ?</p>	<p>הסימן: "סוג החתיכה" (דפקא או אטמא) וזוהו סימן טוב</p>	<p>ההסבר בהוה אמינא:</p>
<p>אין סימן: המשנה מדברת שהחתיכות של הבשר שנמצאו, היו חתוכות באותה הצורה שכל חתיכות הבשר שבאותו המקום היו חתוכות ולכן אין בהן סימן של "צורת החתיכה" ובנוסף, המשנה סוברת ש"סוג החתיכה" אינו נחשב לסימן טוב, והיות ואין בחתיכות הבשר סימן, המשנה פוסקת בחתיכות של בשר ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>הסימן: "צורת החתיכה" שהחתיכות של הדגים שנמצאו, היו חתוכות בצורה שונה משאר החתיכות של הדגים שבאותו המקום</p>	<p>ההסבר במסקנא:</p>

והטעם:	האם: "הרי אלו שלו" או "חייב להכריז":	ההסבר:	סוג החבית / הכד:
<p>היות ורק חנוני אחד קנה חבית יין מבעה"ב לפני פתיחת האוצרות" ממילא יש רק חבית אחת ברה"ר שיש עליה את אותו הסימן (הסימן שבעה"ב שמכר את החבית, רשם על הטיט), וממילא היות ויש בחבית שנאבדה סימן, לכן הדין הוא ש"חייב להכריז"</p>	<p>חייב להכריז</p>	<p>א) הכד או החבית שנמצאו המגופה (המכסה) שלהם הייתה מרוחה בטיט וכל בעה"ב היה עושה צורה אחרת של רשימה על הטיט. ב) כל בעה"ב היה עושה בערך עשר חביות של יין וכולן הוא היה רושם בטיט שעליהן, את אותה הצורה של סימן. ג) החנונים היו קונים מבעה"ב את היין וזמן מכירת היין מתחיל בחודש "שבט". אמנם, במקרה שעליו כאן מדובר, חנוני אחד קנה מבעה"ב חבית או כד של יין לפני חודש "שבט" והוא בעצם היחיד שקנה מבעה"ב יין "לפני פתיחת האוצרות". החנוני הניח את הכד ברה"ר ושכח לקחתו. החבית או הכד נמצאו "לפני פתיחת האוצרות" והיא בעצם נאבדה מהחנוני היחיד שקנה אותה.</p>	<p>רשום קודם פתיחת האוצרות</p>
<p><u>רב הושעיא:</u> היות ויש על הטיט שעל החבית "סימן" (שבעה"ב שמכר את החבית לחנוני רשם עליו) ממילא הדין הוא ש"חייב להכריז". <u>אביי:</u> היות ו"לאחר פתיחת האוצרות" ישנן חביות נוספות שבעה"ב מכר לחנונים וממילא יש להרבה חנונים חביות שיש עליהן את אותו הסימן (הסימן שבעה"ב שמכר להם, רשם על הטיט) ולכן הסימן שיש על החביות אינו נחשב לסימן טוב וּממילא הדין הוא ש"הרי אלו שלו".</p>	<p><u>רב הושעיא:</u> "חייב להכריז" <u>אביי:</u> "הרי אלו שלו"</p>	<p>החבית או הכד נמצאו "לאחר פתיחת האוצרות" - לאחר שבעה"ב מכר כבר חביות יין לעשרה חנונים ועל כל החביות שבעה"ב מכר היה את אותו הסימן שבעה"ב עשה עליהם</p>	<p>רשום לאחר פתיחת האוצרות</p>
<p>היות והחנוני שהניח את החבית כשהיא "פתוחה" ברה"ר, ידע שהוא לא יוכל לשתות לאחמ"כ את היין ובכל אופן הוא הניח את החבית הפתוחה ברה"ר, ההנחה הזו נחשבת ל"אבידה מדעת", שהדין בה הוא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>פשיטא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>הכד או החבית שנמצאו היו ללא מכסה והיין שבתוכם היה מגולה וממילא שקצים רמשים ונחשים יכולים לשתות ממנו ואי אפשר יהיה לשתות יותר מהיין</p>	<p>פתוח</p>
<p>היות ואין "סימן" על החבית שנמצאה, הדין הוא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>"הרי אלו שלו"</p>	<p>הכד או החבית שנמצאו היו עם מכסה וממילא שקצים רמשים ונחשים לא יכולים לשתות ממנה והיין שבתוכה שמור, אמנם אין טיט על המכסה וממילא אין "סימן" על החבית</p>	<p>מציף</p>

השיטה:	מהו המקרה שבו מדובר:	הדין והטעם:
רב הושעיא	במציק	הדין: הרי אלו שלו הטעם: היות ואין סימן על החבית שנמצאה, הדין הוא ש"הרי אלו שלו"
	ברשום	הדין: חייב להכריז הטעם: היות ויש על הטיט שעל החבית סימן (הסימן שבעה"ב שמכר את החבית לחנווני רשם עליו), ממילא הדין הוא ש"חייב להכריז"
אב"י	רשום <u>לאחר</u> פתיחת האוצרות	היות ו"לאחר פתיחת האוצרות" ישנן חביות רבות שבעה"ב מכר לחנונים וממילא יש להרבה חנונים חביות שיש עליהן את אותו הסימן (שבעה"ב שמכר להם רשם על הטיט), וממילא הסימן שיש על החביות אינו נחשב לסימן טוב ולכן הדין הוא ש"הרי אלו שלו"
	רשום <u>קודם</u> פתיחת האוצרות	היות ורק חנוני אחד קנה חבית יין מבעה"ב "לפני פתיחת האוצרות", ממילא יש רק חבית אחת ברה"ר שיש עליה את אותו הסימן (הסימן שבעה"ב שמכר את החבית, רשם על הטיט שעל החבית), וממילא יש בחבית שנאבדה סימן ולכן הדין הוא ש"חייב להכריז"

ר"ש בן אלעזר אומר כל כלי אנפוריא (כ"ג ע"ב)

ומה הדין במקרה שבו דיבר ר"ש בן אלעזר:	הדין במקרה זה:	הכלי שנמצא היה: שבעתן העין או לא שבעתן העין	בכלי שנמצא: יש / אין סימן	
לא שבעתן העין: הרי אלו שלו	חייב להכריז המאבד שם לב לסימן שיש בכלי, גם ב"לא שבעתן העין"	לא שבעתן העין	יש סימן (ניכר) בכלי שנמצא	המקרה שבו ר"ש בן אלעזר <u>לא דיבר</u>
שבעתן העין: "חייב להכריז"	חייב להכריז	שבעתן העין		
לא שבעתן העין: "הרי אלו שלו"	הרי אלו שלו	לא שבעתן העין	אין סימן בכלי שנמצא (אין בכלי, אפילו לא סימן "עדין")	המקרה שבו ר"ש בן אלעזר <u>לא דיבר</u>
שבעתן העין: "חייב להכריז"	הרי אלו שלו	שבעתן העין		
לא שבעתן העין: "הרי אלו שלו"	הרי אלו שלו	לא שבעתן העין	אין סימן ניכר בכלי שנמצא ואמנם יש בכלי סימן "עדין", שהמאבד מכירו רק על ידי ש"שבעתן העין" (והסימן העדין הוא סימן שהמאבד לא יכול "להסביר" אותו למוצא, אלא המאבד צריך "לראות" את הכלי וכך לזהות האם הכלי שלו או לא)	המקרה שבו ר"ש בן אלעזר <u>דיבר</u>
שבעתן העין: "חייב להכריז"	חייב להכריז	שבעתן העין והמאבד יכול לזהות את הכלי שנמצא ב"טביעות עינא"		

איבעיא להו כי קאמר ר"ש בן אלעזר וכו' (כ"ד ע"א)

מה הדין, כשהמעות נמצאו במקום שהיו בו: רוב ישראל	מה הדין, כשהמעות נמצאו במקום שהיו בו: רוב כנענים	השיטה:	
ספק: או ש"הרי אלו שלו" או ש"חייב להכריז"	הרי אלו שלו	רבי שמעון בן אלעזר	ספק א' של בני הישיבה "כי קאמר רשב"א ברוב כנענים אבל ברוב ישראל לא, או דלמא אפילו ברוב ישראל נמי אמר"
		רבנן	
אם רבי שמעון בן אלעזר פוסק: הרי אלו שלו	הרי אלו שלו	רבי שמעון בן אלעזר	ספק ב' של בני הישיבה "את"ל אפילו ברוב ישראל נמי אמר, פליגי רבנן עליה או לא פליגי"
ספק: <u>אפשרות א':</u> "הרי אלו שלו" בין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים" <u>אפשרות ב':</u> "חייב להכריז" בין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים"		רבנן	
אם רבי שמעון בן אלעזר פוסק: הרי אלו שלו	הרי אלו שלו	רבי שמעון בן אלעזר	ספק ג' של בני הישיבה "ואת"ל פליגי, ברוב ישראל ודאי פליגי ברוב כנענים פליגי או לא פליגי"
אם רבנן פוסקים: חייב להכריז	ספק: או ש"הרי אלו שלו" או ש"חייב להכריז"	רבנן	
אם רבי שמעון בן אלעזר פוסק: הרי אלו שלו	הרי אלו שלו	רבי שמעון בן אלעזר	ספק ד' של בני הישיבה "ואת"ל פליגי אפילו ברוב כנענים, הלכה כמותו או אין הלכה כמותו"
אם רבנן פוסקים: חייב להכריז	אם רבנן פוסקים: חייב להכריז	רבנן	
ספק: האם הלכה כרשב"א ש"הרי אלו שלו" בין "ברוב כנענים" ובין "ברוב ישראל", או האם הלכה כרבנן ש"חייב להכריז" בין "ברוב כנענים" ובין "ברוב ישראל"		ההלכה:	
ספק: האם הלכה כרשב"א ש"הרי אלו שלו" דווקא ברוב "כנענים" אבל ברוב "ישראל" הלכה כרבנן ש"חייב להכריז", או שהלכה כרשב"א גם ברוב "ישראל" ש"הרי אלו שלו"		ההלכה:	ספק ה' של בני הישיבה "את"ל הלכה כמותו, דוקא ברוב כנענים או אפילו ברוב ישראל"

ת"ש המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות וכו' (כ"ד ע"א)

ראיית הגמ' שרשב"א סובר ב"רוב ישראל" ש"הרי אלו שלו"

<p>המילים בברייתא שמהן הגמ' מביאה ראיה מהי דעת רשב"א ב"רוב ישראל":</p>	<p>הספק הראשון של בני הישיבה:</p>
<p>"המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובכל מקום שהרבים מצויין שם הרי אלו שלו" ורשב"א הוא התנא שאומר שבמקום שהרבים מצויים הדין הוא ש"הרי אלו שלו" וממילא התנא של הברייתא הוא רשב"א</p>	<p>מהי דעת רשב"א</p>
<p>"המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובכל מקום שהרבים מצויין שם הרי אלו שלו" ומשמע מהברייתא שאם המעות נמצאו במקום שאין הרבים מצויים הדין שלהן הוא ש"חייב להכריז", ממילא בהכרח שהברייתא מדברת שבמעות שנמצאו היה סימן ("צורין")</p>	<p>במקרה שבאבדה שנמצאה היה סימן</p>
<p>"המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובכל מקום שהרבים מצויין שם הרי אלו שלו" המעות נמצאו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות – הן מקומות שיש בהן "רוב ישראל"</p>	<p>והאבדה נמצאה במקום שהיו בו: רוב ישראל</p>
<p>"המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ובכל מקום שהרבים מצויין שם הרי אלו שלו" רואים שרשב"א סובר ב"רוב ישראל" שהדין הוא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>האם רשב"א סובר ש: הרי אלו שלו / חייב להכריז</p>

ת"ש המוצא מעות בבתי כנסיות ובבתי מדרשות וכו' (כ"ד ע"א)

דחיית אפשרות זו:	וממילא:	הטעם:	הדין:	המעות נמצאו במקום שהיו בו: רוב כנענים או רוב ישראל	במעות שנמצאו: היה סימן / לא היה סימן	תנא דברייתא:	
אפשר לפרש את הברייתא בצורה אחרת ועל פי הפירוש האחר לא תהיה "ראיה" מהברייתא שרשב"א סובר ב"רוב ישראל" ש"הרי אלו שלו"	יש ראיה מהברייתא, שרשב"א סובר שגם ברוב ישראל "הרי אלו שלו"	רשב"א סובר שגם ברוב "ישראל" הבעלים מתיימש, בגלל אנשים שאינם מהוגנים שעלולים למצוא את המעות	"הרי אלו שלו"	רוב ישראל (סתם בתי כנסיות הם של "ישראל")	היה סימן המעות היו "צרוזין" (שהרי אם במעות שנמצאו, אין סימן, הברייתא לא הייתה סוברת שבמקום שאין רבים מצויים "חייב להכריז")	רשב"א (שהרי התנא שדיבר על "מקום שהרבים מצויים" הוא רשב"א)	ראיה
א"א לפרש שהברייתא מדברת שהמעות היו "מפוזרין" ולא היה בהן סימן, שהרי אם במעות אין סימן מדוע הברייתא סוברת שבמקום שאין הרבים מצויים "חייב להכריז" והרי אם אין במעות סימן הדין הוא ש"הרי אלו שלו" גם במקום שאין הרבים מצויים	אין ראיה מהברייתא שרשב"א סובר שגם ברוב ישראל והיה באבידה סימן "הרי אלו שלו"	מכיוון שבמעות שנמצאו לא היה סימן	"הרי אלו שלו"	רוב ישראל (סתם בתי כנסיות הם של "ישראל")	לא היה סימן המעות היו "מפוזרין"	לכו"ע	דחיית הראיה (בהוה אמינא)
	אין ראיה מהברייתא שרשב"א סובר שגם ברוב ישראל "הרי אלו שלו" שהרי הברייתא לא דיברה במקרה שהמעות נמצאו במקום שהיו בו רוב "ישראל"	בגלל שהמעות נאבדו במקום שיש בו רוב כנענים , המאבד מתיימש מהמעות	"הרי אלו שלו"	רוב כנענים (בתי כנסיות ובתי מדרשות דידן דיתבי בהו כנענים)	היה סימן המעות היו "צרוזין" (שהרי אם במעות שנמצאו, אין סימן, הברייתא לא הייתה סוברת שבמקום שאין רבים מצויים "חייב להכריז")		דחיית הראיה (במסקנא)

ת"ש מצא בה אבידה אם רוב ישראל וכו' (כ"ד, ע"א – ע"ב)

תנא דמתני':	האבידה נאבדה / הוטמנה	כשהאבידה נמצאה בעיר שבה רוב "ישראל", הדין:	כשהאבידה נמצאה בעיר שבה רוב "כנענים", הדין:	וממילא: יש / אין ראייה	דחיית אפשרות זו:
רשב"א	נאבדה	חייב להכריז	אינו חייב להכריז והרי אלו שלו	יש ראייה שרשב"א סובר שברוב "ישראל" חייב להכריז	אפשר לפרש את המשנה בפירוש אחר שבו לא תהיה ראייה מהמשנה מהי דעת רשב"א ברוב "ישראל"
רבנן	נאבדה	חייב להכריז	אינו חייב להכריז והרי אלו שלו	אין ראייה מהי דעת רשב"א ברוב "ישראל"	ע"ין בהערות למטה
רשב"א	הוטמנה	חייב להכריז	אינו חייב להכריז והרי אלו שלו	אין ראייה מהי דעת רשב"א ברוב "ישראל" במקרה שהחפץ "נאבד" מישראל	
רבנן ע"ין בהערות למטה	נאבדה	חייב להכריז	אינו חייב להכריז ויניח	אין ראייה מהי דעת רשב"א ברוב "ישראל" ומהי דעת רבנן ברוב "ישראל" וברוב "כנענים" (ע"ין בהערה למטה)	

דחיית הראיה באפשרות ב': לפי פ' הגמ' את המשנה, בדחיית הראיה באפשרות א', שתנא דמתני' הם "רבנן", לכאורה יש ראייה מהמשנה, שרבנן סוברים שברוב "ישראל" הדין ש"חייב להכריז" וברוב "כנענים" הדין ש"הרי אלו שלו" וממילא אפשר לפשוט את ספיקות ב' וג' של "בני הישיבה". והאמת היא, שאין ראייה מהמשנה מהי דעת רבנן ברוב "ישראל" וברוב "כנענים", היות ואפשר גם להסביר את המשנה כמו ההסבר הקודם (פ' הגמ' את המשנה ב"ראיה"), שהמשנה היא רשב"א ולא רבנן וממילא אנחנו לא יודעים מהי דעת רבנן ברוב "ישראל" וברוב "כנענים". **אמנם**, אפי' שא"א לפשוט את ספיקות ב' וג' של בני הישיבה, אבל אמנם יש ראייה שספק ד' של בני הישיבה לא נכון. שלפי ספק ד', רשב"א סובר שבין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים", הדין הוא ש"הרי אלו שלו" ואילו רבנן סוברים שבין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים", הדין הוא ש"חייב להכריז", ולפי שתי האפשרויות הראשונות בהסבר המשנה (פ' הגמ' את המשנה ב"ראיה" ו"דחיית הראיה" באפשרות א') יוצא, שהמשנה היא או רשב"א או רבנן וממילא יוצא שלאחד מהם יש הבדל בין רוב "ישראל" שבו הוא סובר ש"חייב להכריז" לבין רוב "כנענים" שבו הוא סובר ש"הרי אלו שלו" וממילא אפשר לפשוט שספק ד' של בני הישיבה שבו הם אומרים שרשב"א סובר שבין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים" הדין הוא ש"הרי אלו שלו" ואילו רבנן סוברים שבין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים" הדין הוא ש"חייב להכריז", אינו נכון. ולכן הגמ' דוחה גם את אפשרות א' בדחיית הראיה, (וגם את ההסבר הראשון שבו היא ניסתה להביא "ראיה" מהי דעת רשב"א ברוב "ישראל") והיא באה לומר שיש אפשרות לפרש את המשנה בצורה נוספת, שהמשנה היא רשב"א והמשנה מדברת ב"טמון", וכך לא תהיה הראיה האמורה - שספק ד' של בני הישיבה אינו נכון.

דחיית הראיה באפשרות ג': הרווח שהגמ' רוצה להרוויח בדחיית הראיה באפשרות ג' הוא, שיש אפשרות להסביר שתנא דמתני' הוא "רבנן" (כפי אפשרות א' בדחיית הראיה) ובכל אופן אין ראייה מהמשנה שספק ד' של בני הישיבה אינו נכון. שהרי לפי אפשרות ג' בדחיית הראיה, תנא דמתני' הוא "רבנן" ורבנן סוברים שבין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים" הדין הוא שהמוצא לא יכול לקחת את החפץ לעצמו (ברוב "ישראל" – חייב להכריז" וברוב "כנענים" – "יניח") וממילא יתכן שבני הישיבה צודקים בספק ד', שבו הם אומרים, שאפשר לומר שרבנן סוברים שבין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים" הדין הוא שהמוצא לא יכול לקחת את החפץ לעצמו. (ואמנם אין "ראיה" שדעת רבנן היא שבין ברוב "ישראל" ובין ברוב "כנענים" הדין הוא שהמוצא לא יכול לקחת את החפץ לעצמו, היות ויש אפשרות להסביר את המשנה כפי אפשרות ב' שלרבנן כן יש הבדל בין רוב "ישראל" שבו הם פוסקים ש"חייב להכריז" לבין רוב "כנענים" שבו הם פוסקים ש"הרי אלו שלו"). וממילא אי אפשר לפשוט שאם תנא דמתני' הוא "רבנן" – ספק ד' של בני הישיבה אינו נכון. (ואפילו שלפי שתי האפשרויות שמפרשות שהמשנה היא "רבנן" יוצא שרבנן סוברים ב"רוב ישראל" ש"חייב להכריז", בכל אופן אין ראייה שכך היא דעת רבנן, היות ויש אפשרות לפרש את המשנה שתנא דמתני' הוא "רשב"א" וממילא אין לנו ראייה כלל מהי דעת רבנן)

בס"ד

ת"ש דאמר רב אסי מצא חבית יין בעיר שרובה כנענים (כ"ד ע"ב)

האם היין "יין נסך"? :	הדין של החבית: "הרי אלו שלו" או "חייב להכריז"	חבית היין הייתה שייכת: לישראל / לכנענים	האם "ישראל" נתן / לא נתן בה סימן	היכן החבית נמצאה:
"יין נסך"	הרי אלו שלו שהרי אנו מניחים שהחבית הייתה שייכת "לכנענים"	אנו מניחים שהחבית הייתה שייכת "לכנענים"	לא נתן בה סימן	בעיר שרובה "כנענים"
אינו "יין נסך"	הרי אלו שלו החבית נמצאה בעיר "שרובה כנענים" והמאבד הישראל "התייש"	"לישראל"	נתן בה סימן	בעיר שרובה "כנענים"

הטעם:	הדין:	האבידה הייתה מכוסה / מגולה באשפה:	האשפה הייתה עשויה / לא עשויה לפנות:
<p>"אבידה מדעת" המטמין באשפה היה צריך לדעת שיתכן ומפנה האשפה יהיה כנעני והכנעני המפנה ייקח את החפץ המוטמן לעצמו ואפילו אם מפנה האשפה יהיה "ישראל" שמא המפנה לא ישים לב לחפץ המוטמן באשפה, והוא יפנה אותו יחד עם האשפה, ואם בכל אופן הוא הטמין את חפציו באשפה זה נחשב ל"אבידה מדעת" והדין הוא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>הרי אלו שלו (בין ברוב ישראל ובין ברוב כנענים)</p>	<p>מכוסה</p>	<p>עשויה לפנות</p>
<p>האדם הטמין את החפץ באשפה כדי שהוא יישמר שם והחפץ אינו נחשב כלל ל"אבידה" והיות ולא עשויים לפנות את האשפה, ממילא הדין הוא ש"לא יגע בו" ויש להשאיר את החפץ מוטמן באשפה כדי שהוא ימשיך להיות שמור שם כרצון הבעלים (ואין בו כלל מצוות "השבת אבידה")</p>	<p>לא יגע בו (בין ברוב ישראל ובין ברוב כנענים)</p>	<p>מכוסה</p>	<p>אינה עשויה לפנות</p>
<p>החפץ המכוסה באשפה אינו נחשב ל"אבידה מדעת" היות ובזמן שבעליו הניח אותו באשפה, האשפה לא הייתה עשויה להתפנות. ואמנם כעת שבעל האשפה נמלך על האשפה לפנותה, והאשפה תפונה ע"י <u>כנעני</u> שעלול לקחת את החפץ המוטמן בה לעצמו, או שהחפץ יפונה ע"י <u>ישראל</u> ושמא המפנה לא ישים לב לחפץ המוטמן באשפה והוא יפנה אותו יחד עם האשפה, ממילא החפץ נחשב מעכשיו ל"אבידה", וכדי לדעת מה הדין של החפץ הטמון, האם יש בו מצוות "השבת אבידה", עלינו לדעת "מי הטמין" אותו באשפה. ובמקרה שיש בעיר "רוב ישראל" ממילא אנחנו מניחים <u>שישראל</u> הטמין את החפץ באשפה ויש כאן חיוב של "השבת אבידה" ולכן הדין הוא ש"חייב להכריז" ואם יש בעיר "רוב כנענים", ממילא אנחנו מניחים <u>שכנעני</u> הטמין את החפץ באשפה ואין חיוב "השבת אבידה" לכנעני ולכן הדין הוא ש"אינו חייב להכריז"</p>	<p>רוב ישראל: חייב להכריז רוב כנענים: אינו חייב להכריז</p>	<p>מכוסה</p>	<p>אינה עשויה לפנות ונמלך עליה לפנותה</p>

ר' חנינא מצא...מדהתירוהו לו משום שחיטה וכו' (כ"ד ע"ב)

<p>ממילא האם יש "ראיה" שהלכה כרשב"א ברוב "ישראל":</p>	<p>האם פסקו לר' חנינא על הגדי שהוא מצא שהרי אלו שלו / שחייב להכריז</p>	<p>הגדי נמצא במקום שהיו בו: רוב ישראל / רוב כנענים</p>	<p>מדוע התירו לר' חנינא לאכול מבשר הגדי: (מהי הסיבה שאנחנו קובעים ש"ישראל" שחט את הגדי והוא מותר באכילה)</p>	<p>מי היו השוחטים שנהגו לשחוט בשר: כנענים / ישראל</p>	
<p>יש ראייה שהלכה כרשב"א ברוב "ישראל" ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>"הרי אלו שלו"</p>	<p>"רוב ישראל"</p>	<p>בדרך בין טבריא לציפורי שבה ר' חנינא מצא את הגדי היו "רוב ישראל" וממילא אנחנו מאמינים ש"ישראל" שחט את הגדי</p>	<p>הרבה שוחטים היו "ישראל" והרבה שוחטים היו "כנענים"</p>	<p>הבנת הגמ' בראיה (מהו המקרה שהיה עם ר' חנינא)</p>
<p>אין ראייה שהלכה כרשב"א ברוב "ישראל" ש"הרי אלו שלו" (שהרי הגדי נמצא במקום שהיו בו "רוב כנענים" ובו פסקו ש"הרי אלו שלו" ולא פסקו כלל מה יהיה הדין ברוב "ישראל")</p>	<p>"הרי אלו שלו"</p>	<p>"רוב כנענים"</p>	<p>בדרך בין טבריא לציפורי היו "רוב כנענים" והתירו את הגדי באכילה היות ורוב השוחטים היו "ישראל" וממילא אנחנו מאמינים ש"ישראל" שחט את הגדי</p>	<p>רוב השוחטים היו "ישראל" ומקצת שוחטים היו "כנענים"</p>	<p>הסבר רבא (מהו המקרה שהיה עם ר' חנינא) ודחיית הראיה</p>

ולא קשיא הא בכובא וכיתנא וכו' (כ"ה ע"א)

<p>ברייתא ב': מצא דבר שאין בו סימן בצד דבר שיש בו סימן – חייב להכריז</p>	<p>ברייתא א': "מצא כלי ולפניו פירות - הרי אלו שלו"</p>	<p>השיטה:</p>
<p>הכלי שנמצא היה סל והפירות שנמצאו לידו היו פירות והכלי היה ריק מפירות. ואפילו שהכלי היה ריק מפירות, אנו מאמינים שהפירות נפלו מהכלי שלידי, ואנו אומרים שהסיבה שלא נשארו בכלי פירות, היא היות ודרך הפירות להתגלגל, מהכלי שהתהפך על צדו. והיות ואנו מאמינים שהפירות התגלגלו מהכלי, ממילא ניתן להחזיר את הפירות לבעל הכלי, בסימנים שהוא ייתן על הכלי, ולכן הדין של הפירות שנמצאו ליד הכלי הוא ש"חייב להכריז"</p>	<p>הכלי שנמצא היה גיגית והפירות שנמצאו לידה היו פשתן והכלי היה ריק מפשתן, ואם הפשתן היה לפני כן בכלי, היה אמור להישאר בכלי חלק מהפשתן, והיות והכלי שנמצא היה ריק מפשתן, ממילא אנו מאמינים שהכלי נאבד מאדם אחד ואילו הפשתן נאבד מאדם אחר, והיות ובפשתן אין סימן לכן הדין של הפשתן שנמצא ליד הכלי הוא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>רב זביד</p>
<p>הכלי שנמצא היה סל ולידו היו פירות, לסל היו אוגנים כפולים לתוכו ובכלי היו מקצת פירות וכשבכלי היו מקצת מהפירות אנו מאמינים שהפירות שנמצאו ליד הכלי התגלגלו מהכלי וניתן להחזיר את הפירות לבעל הכלי, בסימנים שהוא ייתן על הכלי, ולכן הדין של הפירות שנמצאו ליד הכלי הוא ש"חייב להכריז"</p>	<p>הכלי שנמצא היה סל ולידו היו פירות, לסל היו אוגנים כפולים לתוכו והכלי היה ריק מפירות והיות ולכלי היו אוגנים כפולים לתוכו, ממילא אם הפירות היו מתגלגלים מהכלי, האוגנים הכפולים היו אמורים לעצור ולהשאיר מקצת מהפירות בכלי, ואם הכלי "ריק" מפירות, ממילא אנו מאמינים שהכלי נאבד מאדם אחד ואילו הפירות נאבדו מאדם אחר, והיות ובפירות אין סימן, ממילא הדין של הפירות שנמצאו ליד הכלי הוא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>רב פפא</p>
<p>הכלי שליידו נמצאו הפירות היה ריק מפירות והפה של הכלי היה מופנה לכיוון הפירות שליידו וממילא אנו מאמינים שהפירות שנמצאו ליד הכלי התגלגלו מהכלי וניתן להחזיר את הפירות לבעל הכלי, בסימנים שהוא ייתן על הכלי, ולכן דין הפירות שנמצאו ליד הכלי הוא ש"חייב להכריז"</p>	<p>הכלי שליידו נמצאו הפירות היה ריק מפירות והגב של הכלי היה מופנה לכיוון הפירות שליידו ואם הגב של הכלי היה מופנה לכיוון הפירות ממילא אנו מאמינים שהכלי נאבד מאדם אחד ואילו הפירות נאבדו מאדם אחר והיות ובפירות אין סימן ממילא הדין של הפירות שנמצאו ליד הכלי הוא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>איבע"א א'</p>
<p>הפה של הכלי היה מופנה לכיוון הפירות שליידו, לכלי לא היו אוגנים כפולים לתוכו והכלי היה ריק מפירות והיות ולא היה לכלי אוגנים כפולים לתוכו, ממילא זה שהכלי ריק מפירות, אין זה ראיה שהפירות לא נפלו מהכלי ואנו כן מאמינים שהפירות שנמצאו ליד הכלי התגלגלו מהכלי וניתן להחזיר את הפירות לבעל הכלי, בסימנים שהוא ייתן על הכלי ולכן הדין של הפירות שנמצאו ליד הכלי הוא ש"חייב להכריז"</p>	<p>הפה של הכלי היה מופנה לכיוון הפירות שליידו, לכלי היו אוגנים כפולים לתוכו והכלי היה ריק מפירות והיות ולכלי היו אוגנים כפולים לתוכו, ממילא אם הפירות התגלגלו מהכלי, האוגנים הכפולים היו אמורים לעצור ולהשאיר מקצת מהפירות בכלי, ואם הכלי היה "ריק" מפירות, ממילא אנו מאמינים שהכלי נאבד מאדם אחד ואילו הפירות נאבדו מאדם אחר, והיות ובפירות אין סימן, ממילא הדין של הפירות שנמצאו ליד הכלי הוא ש"הרי אלו שלו"</p>	<p>איבע"א ב'</p>

בס"ד הא גופא קשיא...הא משלחפי שלחופי חייב להכריז וכו' (כ"ה ע"א)

קושיית הגמ': סתירה בברייתא עצמה, מה יהיה הדין כשהמעות שנמצאו היו מונחות

בצורה של "משלחפי שלחופי"

וממילא האם הדין: שהרי אלו שלו, או שחייב להכריז:	וממילא האם המאבד מתייחס מהמעות:	האם המאבד מאמין שהמעות מונחות בצורה שהוא יוכל לתת בהן סימן: (והאם גם יש לו בהן סימן)	האם המעות הונחו / נאבדו:	באיזו צורה היו מונחות המעות שנמצאו:	
הרי אלו שלו	מתייחס	לא מאמין שהרי הוא איבד את המעות והוא מאמין שהן נפלו לו כשהן מפוזרות ובמעות מפוזרות אין סימן	נאבדו	מפוזרות	רישא
חייב להכריז	לא מתייחס	מאמין שהרי הוא הניח את המעות בצורה של משלחפי שלחופי והוא יודע שהוא יוכל לתת בהן סימן מה היה המניין של המעות שנמצאו	הונחו	משלחפי שלחופי	דיוק מהרישא
חייב להכריז	לא מתייחס	מאמין שהרי הוא הניח את המעות בצורה של מגדלין והוא יודע שהוא יוכל לתת בהן סימן שהן היו מונחות בצורה של מגדלין	הונחו	מגדלין	סיפא
הרי אלו שלו	מתייחס	לא מאמין שהרי הוא איבד את המעות והוא מאמין שהן נפלו לו כשהן מפוזרות ובמעות מפוזרות אין סימן	נאבדו	משלחפי שלחופי	דיוק מהסיפא

תירוץ הגמ' על הסתירה:

וממילא האם הדין: שהרי אלו שלו, או שחייב להכריז:	וממילא האם המאבד מתייחס מהמעות:	האם המאבד מאמין שהמעות מונחות בצורה שהוא יוכל לתת בהן סימן: (והאם גם יש לו בהן סימן)	האם המעות הונחו / נאבדו:	באיזו צורה היו מונחות המעות שנמצאו:	
הרי אלו שלו	מתייחס	לא מאמין שהרי הוא איבד את המעות והוא מאמין שהן נפלו לו כשהן מפוזרות (וגם במקרה שהן נפלו לו בצורה של משלחפי שלחופי הוא לא יודע מכך) ובמעות מפוזרות, אין סימן	נאבדו	"מפוזרות" או "משלחפי שלחופי"	רישא
חייב להכריז	לא מתייחס	מאמין שהרי הוא הניח את המעות בצורה של מגדלין והוא יודע שהוא יוכל לתת בהן סימן שהן היו מונחות בצורה של מגדלין	הונחו	מגדלין	סיפא

סיכום ארבע האפשרויות כיצד היו המעות מונחות ומה יהיה הדין בהן:

וממילא האם הדין: שהרי אלו שלו, או שחייב להכריז:	וממילא האם המאבד מתייאש מהמעות:	האם המאבד מאמין שהמעות מונחות בצורה שהוא יוכל לתת בהן סימן: (והאם גם יש לו בהן סימן)	האם המעות הונחו / נאבדו:	השיטה:	באיזו צורה היו מונחות המעות שנמצאו:
הרי אלו שלו	מתייאש	לא מאמין שהרי הוא איבד את המעות והוא מאמין שהן נפלו לו כשהן מפוזרות ובמעות מפוזרות אין סימן	נאבדו	הברייתא	מפוזרות
הרי אלו שלו	מתייאש	לא מאמין שהרי הוא איבד את המעות והוא מאמין שהן נפלו לו כשהן מפוזרות ובמעות מפוזרות אין סימן	נאבדו (מעות עשויות ליפול בצורה של "משלחפי שלחופי")	הגמרא בהסבר הברייתא	משלחפי שלחופי
הרי אלו שלו	מתייאש	לא מאמין שהרי הוא איבד את המעות והוא מאמין שהן נפלו לו כשהן מפוזרות ובמעות מפוזרות אין סימן	נאבדו (רבי חנינא סובר, שמעות עשויות להיאבד וליפול אחת על השנייה)	רבי חנינא	אין עשויין כמגדלין (שלושה מעות באותו הרוחב והן מונחות אחת של השנייה)
חייב להכריז	לא מתייאש	מאמין שהרי הוא הניח את המעות אחת על השניה והוא יודע שהוא יוכל לתת בהן סימן מה היה המניין של המעות שנמצאו	הונחו (רבי יוחנן סובר, שמעות שנפלות ונאבדות לא עשויות ליפול אחת על השנייה, אלא המעות הללו הן מעות שהונחו בכונה אחת על השנייה)	רבי יוחנן	
חייב להכריז	לא מתייאש	מאמין שהרי הוא הניח את המעות בצורה של מגדלין והוא יודע שהוא יוכל לתת בהן סימן שהן היו מונחות בצורה של מגדלין	הונחו	רבי יצחק מגדלאה בהסבר המשנה ורבי חנינא בהסבר הברייתא (ורבי יוחנן)	עשויין כמגדלין

הערה: רק "במגדלים" הסימן הוא צורת ההנחה – שהמעות היו מונחות בצורה של "מגדלים", שכן צורת ההנחה של מגדלים נחשב לסימן "מובהק" אבל כשהמעות מונחות בצורה של "אין עשויין כמגדלין", צורת ההנחה (שהמעות היו מונחות את על השניה) אינה נחשבת לסימן מובהק, אלא הסימן הוא "מניין" – שהמאבד יגיד מה מניין המעות שנמצאו.

אי דעשוין כמגדלין אפילו של מלך אחד נמי וכו' (כ"ה ע"א)

הבנת הגמ' בקושיא: פירוש דברי ר' חנינא "שלושה מלכים" הוא "שלוש צורות של מלכים". והפירוש הוא שעל המטבעות שנמצאו הוטבע על כל אחת מהן, "צורה של מלך אחר". ופירוש דבריו "מלך אחד" הוא, שעל כל שלושת המטבעות הייתה "צורה של אותו מלך".

ור' חנינא אינו מתייחס כלל, האם המטבעות היו מונחות בצורה של "עשוין כמגדלין" או שהן היו מונחות בצורה של "אין עשוין כמגדלין", וממילא הגמ' מקשה שלא יתכן שך ר' חנינא אמר.

באיזו צורה המטבעות שנמצאו היו מונחות:	המטבעות נאבדו / הונחו	האם המאבד התייאש / לא התייאש מהמטבעות	כשהמטבעות שנמצאו היו של "שלושה מלכים", הדין:	כשהמטבעות שנמצאו היו של "מלך אחד", הדין:	ואילו ר' חנינא פסק:
"מגדלין" (המטבעות היו בשלושה גדלים והן מונחות כשהמטבע הרחבה למטה, הבינונית מעליה והמטבע הקטנה הייתה מונחת מעל המטבע הבינונית)	הונחו לא יתכן שמטבעות יפלו ויאבדו בצורה של "מגדלין"	לא התייאש (שהרי המאבד הניח את המטבעות בצורה של מגדלין והוא יוכל לתת בהן את הסימן - שהן היו מונחות בצורה של מגדלין)	חייב להכריז (היות והמאבד יוכל לתת בהן סימן שהן היו מונחות בצורה של מגדלין)	חייב להכריז (היות והמאבד יוכל לתת בהן סימן שהן היו מונחות בצורה של מגדלין)	שלושה מלכים: חייב להכריז מלך אחד: הרי אלו שלו
"אין עשוין כמגדלין" (המטבעות היו באותו הגודל ואמנם הן היו מונחות אחת על השניה)	נאבדו מטבעות עשויות להיאבד וליפול אחת על השניה	התייאש (שהרי המטבעות אבדו לו והוא לא יודע שהן נפלו על האדמה כשהן אחת מעל השניה, אלא המאבד מאמין שהמטבעות נפלו ממנו בצורה מפוזרת וממילא הוא מאמין שהוא לא יוכל לתת בהן סימן, ולכן הוא מתייאש מהן)	הרי אלו שלו (המאבד מאמין שהמטבעות אבדו לו בצורה מפוזרת וממילא הוא לא יוכל לתת בהן סימן, ולכן הוא מתייאש מהן) [אילו הוא היה מאמין שהן נפלו אחת על השניה , הוא היה יכול לתת בהן סימן שהן היו של שלושה מלכים שונים]	הרי אלו שלו (המאבד מאמין שהמטבעות אבדו לו בצורה מפוזרת וממילא הוא לא יוכל לתת בהן סימן, ולכן הוא מתייאש מהן) [אילו הוא היה מאמין שהן נפלו אחת על השניה , הוא היה יכול לתת בהן סימן מה היה המניין של המטבעות שנמצאו - שהן היו של שלושה מטבעות]	שלושה מלכים: חייב להכריז מלך אחד: הרי אלו שלו

הטעם:	הדין:	בחפץ שנמצא יש / אין סימן:	האם החפץ הונח / נאבד:	"סוג השמירה" של המקום שבו החפץ נמצא:
<p>וודאי "הונח": המאבד שכח לקחת את החפץ מהמקום שבו הוא הניח אותו וכעת רמאי עלול לראות אותו וליטול אותו לעצמו. והיות יש בחפץ "סימן", המוצא חייב לקחת את החפץ ולהכריז עליו, שכך הוא ישיבו לבעליו ע"פ הסימנים והוא יציל את בעל החפץ מהסיכוי להפסיד את החפץ במקרה שרמאי יראה אותו ויטול אותו לעצמו. ספק "הונח" וספק "נאבד": חפץ שיש בו סימן, בין אם הוא "נאבד" ובין אם הוא "הונח" וכעת הוא עלול להילקח ע"י רמאי, הדין בו הוא ש"חייב להכריז" ולכן כאן בספק אם החפץ הונח או נאבד הדין הוא ש"חייב להכריז"</p>	חייב להכריז	יש סימן	בין אם וודאי הונח ובין אם ספק הונח וספק נאבד	משתמר – קצת והמטנה בגוזלות שפסקה ש"לא יגע בהן" דיברה במקרה שהגוזלות היו במקום ש"משתמר קצת" ובגוזלות "אין סימן"
<p>וודאי "הונח": היות ובחפץ "אין סימן", ממילא אם המוצא ייטול אותו, הוא לא יוכל להשיב אותו לבעליו וכך הבעלים וודאי יפסיד את החפץ, ואילו אם המוצא "לא יגע בו" והוא ישאיר אותו במקום שבעליו הניחו, יש סיכוי שרמאי לא יראה את החפץ, והבעלים ייזכר ויבוא ליטול את החפץ. ולכן הדין בו הוא ש"לא יגע בו" ספק "הונח" וספק "נאבד": היות ויש ספק ויתכן שהחפץ הונח ובמקרה שחפץ הונח במקום שהוא "משתמר קצת" ו"אין בו סימן" הדין בו הוא ש"לא יגע בו", ממילא מספק, הדין כאן הוא ש"לא יגע בו". ואפילו שיש סיכוי שהחפץ "נאבד" ואז אמור להיות בו הדין ש"הרי אלו שלו" (היות ובחפץ "אין סימן"), בכל אופן הדין כאן הוא ש"לא יגע בו". והסיבה שהדין כאן הוא ש"לא יגע בו", היא בגלל שיש סיכוי שהחפץ הונח, שאז הדין בו הוא ש"לא יגע בו", ומספק אסור למוצא לקחתו לעצמו</p>	לא יגע	אין סימן		
אבידה <u>שיש</u> בה סימן הדין בה הוא ש"חייב להכריז"	חייב להכריז	יש סימן	נאבד	אינו משתמר כלל
אבידה <u>שאין</u> בה סימן הדין בה הוא ש"הרי אלו שלו"	הרי אלו שלו	אין סימן		
חפץ שהונח והוא כעת משתמר ולא עלול לקרוא לו נזק, אינו נחשב ל"אבידה" ואין בו דין של "השבת אבידה" ולכן "לא יגע בו"	לא יגע בו	יש סימן	הונח	משתמר לגמרי
	לא יגע בו	אין סימן		

השיטה:	האשפה עשויה / אינה עשויה לפנות	איזה כלי היה טמון באשפה:	הכלי הוטמן / נאבד באשפה:	הדין והטעם:
רב זביד	אינה עשויה לפנות	כובי וכסי	הוטמן	<p>הדין: לא יגע בו.</p> <p>הטעם: הכובי והכסי הוטמנו באשפה והאשפה אינה עשויה לפנות וממילא יש להשאיר אותם מוטמנים באשפה, כרצון בעליהם, ולכן הדין בהם הוא ש"לא יגע בו"</p>
	אינה עשויה לפנות	סכיני והמניק	נאבד	<p>הדין: נוטל ומכריז.</p> <p>הטעם: הסכיני וההמניק שנמצאו באשפה, נאבדו לבעליהם ע"י שהוא זרק אותם בטעות לאשפה - ביחד עם אשפה נוספת, וממילא הדין בהם הוא ש"נוטל ומכריז"</p>
רב פפא	אינה עשויה לפנות	כובי וכסי	הוטמן	<p>הדין: לא יגע בו.</p> <p>הטעם: הכובי והכסי הוטמנו באשפה והאשפה אינה עשויה לפנות, וממילא יש להשאיר אותם מוטמנים באשפה, כרצון בעליהם, ולכן הדין בהם הוא ש"לא יגע בו"</p>
	אינה עשויה לפנות ונמלך עליה לפנותה	כובי וכסי	הוטמן	<p>הדין: נוטל ומכריז.</p> <p>הטעם: הכובי והכסי הוטמנו באשפה והאשפה עשויה כעת לפנותה ויתכן שהיא תפונה ע"י ישראל חשוד או ע"י גוי והם ייטלו אותם לעצמם, וממילא א"א להשאירם באשפה ויש כאן חיוב של "השבת אבידה", ולכן הדין בהם הוא ש"נוטל ומכריז"</p>

משנה:
מצא כלי באשפה אם מכוסה "לא יגע בו"

ברייטא:
מצא כלי טמון באשפה "נוטל ומכריז" שכן דרך אשפה לפנות (ולרב זביד הפירוש "שכן דרך אשפה לפנות": שהסכיני וההמניק עשויים לפנותם בטעות לאשפה)

משנה:
מצא כלי באשפה אם מכוסה "לא יגע בו"

ברייטא:
מצא כלי טמון באשפה "נוטל ומכריז" שכן דרך אשפה לפנות (ולרב פפא, הפירוש "שכן דרך אשפה לפנות": האשפה עשויה כעת לפנותה)

מה הדין של החפץ שנמצא:	האם מניח החפץ "התיימש" ממנו:	כמה חלודה הייתה על החפץ:	"מי הניח" את החפץ בכותל:	החפץ נמצא מחציו ולחוץ / ולפנים	החפץ נמצא בכותל ישן / חדש
הרי אלו שלו	החפץ היה שייך לאמוריים ולכן הוא שייך למוצא	הרבה חלודה	אמוריים	מחציו ולחוץ	כותל ישן
הרי אלו שלו	התיימש החפץ התמלא בקצת חלודה בגלל שבעליו לא נזכר במשך זמן רב היכן הוא הניח אותו, וממילא, הוא "התיימש" מלמוצא את החפץ	קצת חלודה	אחד מבני רה"ר		
לא יטול	לא התיימש אחד מבני רה"ר החביא את החפץ בחור שבכותל והוא שכח לשוב ולקחתו והיות והחפץ נמצא מעט זמן בכותל (שהרי הוא בלי חלודה) בעליו עדיין לא התיימש מלמוצאו ולכן הדין בו הוא ש"לא יטול" (ואם המוצא ייקח אותו, הוא לא יוכל להשיבו לבעליו, שהרי אין סימן במעות, ולכן צריך להשאירו בכותל, שכך אולי הבעלים יזכרו במעות והוא ישוב לקחתו)	בלי חלודה	אחד מבני רה"ר		
הרי אלו שלו	החפץ היה שייך לאמוריים ולכן הוא שייך למוצא	הרבה חלודה	אמוריים	מחציו ולפנים	
של בעה"ב	לא התיימש בעה"ב עשוי להשאיר את חפציו בחור שבכותל ביתו להרבה זמן (ולכן החפץ התמלא בקצת חלודה) והוא כלל לא התיימש ממנו	קצת חלודה	בעה"ב		
של בעה"ב	לא התיימש בעה"ב הניח את החפץ בחור של כותל ביתו בכוונה והוא לא מתיימש ממנו	בלי חלודה	בעה"ב		
הרי אלו שלו	התיימש החפץ התמלא בקצת חלודה בגלל שבעליו לא נזכר במשך זמן רב היכן הוא הניח אותו, וממילא, הוא "התיימש" מלמוצא את החפץ	קצת חלודה (בכותל חדש לא יתכן שיהיה על חפץ הרבה חלודה)	אחד מבני רה"ר	מחציו ולחוץ	כותל חדש
לא יטול	לא התיימש אחד מבני רה"ר החביא את החפץ בחור שבכותל והוא שכח לשוב ולקחתו והיות והחפץ נמצא מעט זמן בכותל (שהרי הוא בלי חלודה) בעליו עדיין לא התיימש מלמוצאו ולכן הדין בו הוא ש"לא יטול" (ואם המוצא ייקח אותו, הוא לא יוכל להשיבו לבעליו, שהרי אין סימן במעות, ולכן צריך להשאירו בכותל, שכך אולי הבעלים יזכרו במעות והוא ישוב לקחתו)	בלי חלודה	אחד מבני רה"ר		
של בעה"ב	לא התיימש בעה"ב עשוי להשאיר את חפציו בחור שבכותל ביתו להרבה זמן (ולכן החפץ התמלא בקצת חלודה) והוא כלל לא התיימש ממנו	קצת חלודה	בעה"ב		
של בעה"ב	לא התיימש בעה"ב הניח את החפץ בחור של כותל ביתו בכוונה והוא לא מתיימש ממנו	בלי חלודה	בעה"ב	מחציו ולפנים	

המקרה שבו המשנה דיברה:

מה הדין של החפץ שנמצא:	האם מניח החפץ "התייאש" ממנו:	כמה חלודה הייתה על החפץ:	"מי הניח" את החפץ בכותל:	החפץ נמצא מחציו ולחוץ / ולפנים	החפץ נמצא בכותל ישן / חדש	
הרי אלו שלו	החפץ היה שייך לאמוריים ולכן הוא שייך למוצא	הרבה חלודה	אמוריים	מחציו ולחוץ	כותל ישן	הרי אלו שלו וכותל ישן
הרי אלו שלו	החפץ היה שייך לאמוריים ולכן הוא שייך למוצא	הרבה חלודה	אמוריים	מחציו ולפנים		
הרי אלו שלו	התייאש החפץ התמלא בקצת חלודה בגלל שבעליו לא נזכר במשך זמן רב היכן הוא הניח אותו, וממילא, הוא "התייאש" מלמצוא את החפץ	קצת חלודה	אחד מבני רה"ר	מחציו ולחוץ	כותל חדש	כותל חדש מחציו ולחוץ שלו
של בעה"ב	לא התייאש בעה"ב עשוי להשאיר את חפציו בחור שבכותל ביתו להרבה זמן (ולכן החפץ התמלא בקצת חלודה) והוא כלל לא התייאש ממנו	קצת חלודה	בעה"ב	מחציו ולפנים		

האם תולים שהמעוֹת שנמצאו מעשר שני / חולין	באיזה זמן בשנה המעוֹת נמצאו:	היכן בירושלים נמצאו המעוֹת:
<p>מעשר שני</p> <p>רוב הבהמות שנקנו בירושלים, גם "בשאר ימות השנה", נקנו ממעוֹת "מעשר שני" וממילא רוב המעוֹת שנמצאו לפני סוֹחְרֵי בֵּהמָה הן מעוֹת של "מעשר שני" ולכן אנו תולים שהמעוֹת שנמצאו לפני סוֹחְרֵי בֵּהמָה הן של "מעשר שני" (ואפילו "בשאר ימות השנה")</p>	<p>בשאר ימות השנה</p>	<p>לפני סוֹחְרֵי בֵּהמָה</p>
<p>מעשר שני</p> <p>רוב הבהמות שנקנו בירושלים, גם בשאר ימות השנה וק"ו "בשעת הרגל", נקנו ממעוֹת "מעשר שני", וממילא רוב המעוֹת שנמצאו לפני סוֹחְרֵי בֵּהמָה, הן מעוֹת של "מעשר שני", וזהו הטעם שאנו תולים שהמעוֹת שנמצאו לפני סוֹחְרֵי בֵּהמָה, הן של "מעשר שני"</p>	<p>בשעת הרגל</p>	
<p>חולין</p> <p>רוב המעוֹת שבהר הבית "בשאר ימות השנה", היו של "חולין", וממילא אנו תולים שהמעוֹת שנמצאו בהר הבית "בשאר ימות השנה", הן של "חולין"</p>	<p>בשאר ימות השנה</p>	<p>בהר הבית</p>
<p>חולין</p> <p>אפילו ש"בשעת הרגל", רוב המעוֹת של עולי הרגל שעלו בהר הבית היו של "מעשר שני", מ"מ המעוֹת שנמצאו "בשעת הרגל" אנו תולים שהן "חולין", והסיבה היא, היות והר הבית "אינו עשוי להתכבד" ולכן אנו תולים שהמעוֹת שנמצאו בהר הבית נאבדו כבר לפני הרגל ("בשאר ימות השנה") ואז רוב המעוֹת שבהר הבית היו "חולין" (והסיבה היא, היות ועלינו לתלות "ברוב הימים" ולומר שהמעוֹת שנמצאו בהר הבית "בשעת הרגל", נאבדו "בשאר ימות השנה" - שאז רוב המעוֹת שבהר הבית היו של "חולין"). וממילא אנו תולים שהמעוֹת שנמצאו בהר הבית "בשעת הרגל", הן של "חולין".</p>	<p>בשעת הרגל</p>	
<p>חולין</p> <p>רוב המעוֹת שבשאר השווקים שבירושלים "בשאר ימות השנה", היו של "חולין", וממילא אנו תולים שהמעוֹת שנמצאו בשאר השווקים שבירושלים "בשאר ימות השנה", הן של "חולין"</p>	<p>בשאר ימות השנה</p>	<p>בירושלים בשאר השווקים (לא לפני סוֹחְרֵי בֵּהמָה)</p>
<p>מעשר שני</p> <p>רוב המעוֹת שבירושלים "בשעת הרגל", היו של "מעשר שני", ולכן אנו תולים שהמעוֹת שנמצאו "בשעת הרגל", בשאר השווקים של ירושלים, הן של "מעשר שני". ואפילו ש"בשאר ימות השנה", רוב המעוֹת שבירושלים היו של "חולין", והיה לנו לתלות ברוב הימים ולומר שהמעוֹת שנמצאו בירושלים, בשעת הרגל, נאבדו "בשאר ימות השנה" וממילא המעוֹת שנמצאו "בשעת הרגל", היה עלינו לתלות שהן של "חולין", מ"מ היות "ושוקי ירושלים עשויין להתכבד בכל יום", אנו תולים שהמעוֹת של החולין שנאבדו לפני הרגל נמצאו כבר ע"י מכבדי השוק, והמעוֹת שנמצאו "בשעת הרגל", הן מעוֹת שנאבדו "בשעת הרגל", שאנו תולים שהן של "מעשר שני"</p>	<p>בשעת הרגל</p>	

הזמן שבו קרה המקרה:	מה המקרה שקרה באותו הזמן:	האם המוצא עובר ב: "לא תגזול"	האם המוצא עובר ב: "השב תשיבם"	האם המוצא עובר ב: "לא תוכל להתעלם"
לפני יאוש	נטלה ע"מ לגוזלה	עובר "לפני יאוש" הסלע שייך למאבד והנטולו לגוזלו עובר ב"לא תגזול"	עובר שהרי המוצא הרים את האבידה והוא אינו משיב את האבידה לבעליה	עובר שהרי המוצא מתעלם מהחובה להשיב את האבידה לבעליה
לאחר יאוש	החזירה	עדיין עובר (העבירה לא התבטלה) "לאחר יאוש", הסלע נהייתה שייכת למוצא - הגזלן, ובהחזרת הסלע למאבד הוא נותן לו מתנה והוא אינו מחזיר למאבד את הגזילה שהוא גזל ממנו (סלע גזולה ששייכת למאבד) וממילא הוא לא תיקן את הלאו של "לא תגזול" שהוא עבר	עדיין עובר (העבירה לא התבטלה) "לאחר יאוש", הסלע נהייתה שייכת למוצא - הגזלן ובהחזרת הסלע למאבד הוא נותן לו מתנה והוא אינו משיב לו אבידה ששייכת כעת למאבד ולכן המוצא עדיין עובר על "השב תשיבם" עובר על	עדיין עובר (העבירה לא התבטלה) "לאחר יאוש", הסלע נהייתה שייכת למוצא - הגזלן ובהחזרת הסלע למאבד הוא נותן לו מתנה והוא אינו משיב לו אבידה ששייכת כעת למאבד ולכן המוצא עדיין עובר על "השב תשיבם" עובר על
לפני יאוש	נטלה ע"מ להחזירה	אינו עובר שהרי הוא מתכוון כעת להחזיר את האבידה	אינו עובר שהרי הוא מתכוון כעת להחזיר את האבידה	אינו עובר שהרי הוא מתכוון כעת להחזיר את האבידה
לאחר יאוש	נתכוין לגוזלה	אינו עובר הגזלן עובר על "לא תגזול" רק אם הוא מתכוון לגזול את החפץ בשעה שהוא מוציא מרשות הבעלים וכאן שהסלע היה כבר ברשות המוצא - הגזלן כדי להשיבו למאבד, ממילא המוצא לא עובר על "לא תגזול" בזמן שהוא מתכוון כעת לגזלו	עובר משעה שהמוצא התחיל במצוות "השבת אבידה" הוא חייב להמשיך ולהחזירה גם "לאחר יאוש" של המאבד, וכאן שהמוצא מתכוון לגזולה ולא להחזירה, הוא עובר על עשה של "השב תשיבם"	אינו עובר שהרי בשעה שהוא מצא את האבידה הוא לא התעלם ממנה, שהרי הוא הרים אותה והתכוון להחזירה למאבד
לפני יאוש	המתין לה עד שנתיאשו הבעלים	לא עובר שהרי הוא לא הרים עדיין את האבידה וממילא הוא לא גזל אותה	לא עובר שהרי הוא עדיין לא נטלה (ורק מי שנטל אבידה "לפני יאוש" עובר על "השב תשיבם", אם אין בכוונתו להחזירה)	עובר שהרי הוא מתעלם מלהרים את האבידה "לפני יאוש" של המאבד
לאחר יאוש	נטלה	לא עובר שהרי "לאחר יאוש" הסלע נהייתה שייכת למוצא ומותר לו ליטול אותה לעצמו	לא עובר שהרי "לאחר יאוש" הסלע נהייתה שייכת למוצא ואין לו חיוב של "השבת אבידה"	עדיין עובר (העבירה לא התבטלה) שהרי "לפני יאוש" הוא התעלם מהאבידה

נטלה לפני יאוש על מנת לגוזלה עובר בכולן ואע"ג דחזרה לאחר יאוש מתנה הוא דיהיב ליה ואיסורא דעבד עבד

נטלה לפני יאוש על מנת להחזירה ולאחר יאוש נתכוין לגוזלה

המתין לה עד שנתיאשו הבעלים ונטלה

בס"ד

תנן לפני שולחני...הא על גבי שולחן וכו' (כ"ו ע"ב)

המשנה:	היכן המעות נמצאו:	הדין:
רישא	לפני שולחני	הרי אלו שלו
דיוק מהרישא	על גבי שולחן	של שולחני
סיפא	בין הכסא ולשולחני	של שולחני
דיוק מהסיפא	על גבי שולחן	הרי אלו שלו

בס"ד אמר רבי אלעזר אפילו מונחים ע"ג שולחן. אמר רבא...אי נמי מצא בשולחנות (כ"ו ע"ב)

הסבר רבא מניין לרבי אלעזר שמעות שנמצאו "על גבי שולחן" הדין שלהן הוא ש"הרי אלו שלו":

קושיית רבי אלעזר על המשנה: במצא בחנות של "חנוני" המשנה אומרת ש"הרי אלו שלו" - במקרה שהמעות נמצאו "בחנות", ואילו לגבי "שולחני" המשנה אומרת "שהרי אלו שלו" - במקרה שהמעות נמצאו "לפני שולחני", והשאלה מהי הסיבה להבדל זה – מדוע גם "בשולחני" המשנה לא אומרת ש"הרי אלו שלו" במקרה שהמעות נמצאו "בחנות" ?

הבין מכך רבי אלעזר שכאשר המעות נמצאו "על גבי שולחן" המשנה סוברת שהדין של המעות הוא ש"הרי אלו שלו". וכך אם המשנה סוברת שמעות שנמצאו "על גבי שולחן" הדין שלהן הוא ש"הרי אלו שלו", ממילא יוצא שישנם שני מקרים בשולחני ש"הרי אלו שלו": (א) במצא "בחנות", (ב) במצא "על גבי שולחן". והיות ושניהם נמצאים "לפני שולחני" (השולחן והחנות) ממילא מובן מדוע המשנה אומרת ב"שולחני" שכאשר המעות נמצאו "לפני שולחני" הדין שלהן הוא ש"הרי אלו שלו" – שכן המשנה מתייחסת לדין של המעות שנמצאו בשתי מקומות אלו, והיא אומרת שהדין של המעות שנמצאו בהן ש"הרי אלו שלו". וכך מובנת הסיבה מדוע המשנה לא אומרת ב"שולחני" שבמצא מעות ב"חנות" הדין שלהן הוא ש"הרי אלו שלו" (וכמו אצל "חנוני" שהמשנה אומרת שבמצא מעות "בחנות" הדין שלהן הוא ש"הרי אלו שלו") והטעם הוא שהרי בשולחני לא רק במצא "בחנות" הדין של המעות שנמצאו ש"הרי אלו שלו" אלא גם במצא "על גבי השולחן" הדין של המעות שנמצאו הוא ש"הרי אלו שלו", ולכן מתאים לכתוב בשולחני, מצא "לפני שולחני" שבכך כלול גם הדין של מצא "על גבי שולחן" וגם הדין של מצא "בחנות". (אילו המשנה הייתה סוברת שכאשר המעות נמצאו "על גבי שולחן" הדין שלהן הוא שהמעות "של שולחני", אם כך יוצא שבשולחני רק במצא ב"בחנות" הדין של המעות הוא ש"הרי אלו שלו", ואם כך קשה מדוע המשנה לא כתבה ב"שולחני" שכאשר המעות נמצאו "בחנות" הדין שלהן הוא ש"הרי אלו שלו" – וכפי שהיא כתבה ב"חנוני", ואם ב"שולחני" המשנה כותבת "לפני שולחני" – הרי אלו שלו, סובר רבי אלעזר, שבהכרח שהמשנה סוברת שגם במצא "על גבי שולחן" הדין של המעות שנמצאו הוא ש"הרי אלו שלו" וכן"ל)

מתני':	היכן המעות נמצאו:	מי מניח מעות במקום זה, או מי מסתובב במקום זה:	וממילא ממי המעות אבדו:	האם המאבד "מתייאש" מהמעות:	ולכן דין המעות שנמצאו:
"מצא בחנות"	בחנות של החנוני	הלקוחות	מהלקוחות	מתייאש אין לו סימן באבידה	הרי אלו שלו
(פשיטא)	בתיבה	רק החנוני	מהחנוני	לא מתייאש	של חנוני
"בין התיבה ולחנוני"	בין התיבה ולחנוני	רק החנוני	מהחנוני	לא מתייאש המוצא יודע שהמעות שנמצאו נאבדו מהחנוני וממילא החנוני לא מתייאש מכך שיחזירו לו את המעות	של חנוני
"לפני שולחני"	בחנות של השולחני	הלקוחות	מהלקוחות	מתייאש אין לו סימן באבידה	הרי אלו שלו
	על גבי השולחן	השולחני והלקוחות	או מהשולחני או מהלקוחות	מתייאש אין לו סימן באבידה	הרי אלו שלו
"בין הכסא ולשולחני"	בין הכסא ולשולחני	השולחני	מהשולחני	לא מתייאש המוצא יודע שהמעות שנמצאו נאבדו מהשולחני וממילא השולחני לא מתייאש מכך שיחזירו לו את המעות	של שולחני

אמר ר"ל משום רבי ינאי לא שנו אלא בלוקח מן התגר וכו' (כ"ו ע"ב – כ"ז ע"א)

מי היה המוכר:	מי היו הפועלים שלו:	ממי אבדו המעות שנמצאו בתוך הפירות:	כשאין במעות סימן, האם הקונה יודע ממי אבדו המעות	ממילא, האם המאבד "התייאש" מהמעות שאבדו לו:	ולכן, הדין של המעות:
תגר	(לתגר אין פועלים)	מאחד האנשים שמכר את פרותיו לתגר	לא יודע לא ידוע מאיזה איש שמכר את פירותיו לתגר, נפלו המעות לפירות	התייאש	הרי אלו שלו
בעה"ב	פועלים ישראלים	מאחד הפועלים הישראלים שדשו את הפירות	לא יודע לא ידוע מאיזה פועל ישראל שדש את הפירות, נפלו המעות לפירות	התייאש	הרי אלו שלו
בעה"ב	עבדו ושפחתו הכנענים	מעבדו ושפחתו הכנענים של בעה"ב	יודע הכסף נפל מעבדו או משפחתו של בעה"ב והמעות שלהם שייכים לבעה"ב	לא התייאש הקונה יודע שהמעות שנמצאו בפירות שייכים לבעה"ב וממילא בעה"ב לא מתייאש מכך שיחזירו לו את המעות	של בעה"ב

פותחו וקורא בו, מאי עבידתיה גביה וכו' (כ"ט ע"ב)

הדין:	לצורך מה הוא גוללו / פותחו:	האם זה מותר / אסור:	הקושיא:
" <u>גוללו</u> כל שנים עשר חודש"	"לצורכה" (ב"גוללו" השומר לא נהנה מהפיקדון)	מותר (וחובה)	
"פותחו וקורא בו"	<u>הוה אמינא:</u> "לצורכו"	מותר	"פותחו וקורא בו, מאי עבידתיה גביה" ? (הרי הוא ש"ח או ש"ש, ואסור להם להשתמש בפיקדון "לצרכם")
"אם <u>בשבילו</u> פתחו אסור"	"לצורכו"	אסור	"הא אמרת פותחו וקורא בו" ?

הכי קאמר אם כשהוא גוללו, פותחו וקורא בו מותר. אם בשבילו פתחו אסור" (כ"ט ע"ב)

הדין:	לצורך מה הוא גוללו / פותחו:	האם זה מותר / אסור:	הטעם:
" <u>גוללו</u> כל שנים עשר חודש"	"לצורכה"	מותר (וחובה)	השומר חייב לאוורר את הס"ת פעם בשנים עשר חודש, כדי שהוא לא יתעפש, היות וחובה על השומר לשמור על הפיקדון שלא יקרה לו נזק
"פותחו וקורא בו"	<u>מסקנא:</u> "לצורכה"	מותר	מדובר שהשומר קורא בס"ת בזמן שעליו לגוללו כדי לאווררו, וחכמים התירו לשומר לקרוא בס"ת בזמן שעליו לגוללו כדי שהוא לא יתעצל מלגוללו, וממילא השימוש של השומר בפיקדון הוא "לצורכה" - לצורך הפיקדון, ולכן הקריאה הזו בס"ת, מותרת לשומר.
"אם <u>בשבילו</u> פתחו אסור"	"לצורכו"	אסור	מדובר שהשומר רוצה לקרוא בס"ת בזמן שאין צורך לאוורר אותו ובעצם הוא רוצה להשתמש בס"ת "לצורכו", ואסור לשומר חינם ושכר, להשתמש בפיקדון לצורכם

נסיון הגמ' להביא ראייה מהברייתא ולפשט את ספק בני הישיבה, האם מותר למוצא לשטוח את הבגד שמצא: "לצורכו ולצורכה".

והטעם:	האם מותר לו לשטוח את הבגד ?	מדוע רוצה לשטוח את הבגד שמצא ?	יש / אין לו אורחים ?	
הוא אמינא: רבנן אסרו על המוצא לשטוח את הבגד "לצורכו ולצורכה", היות וחששו שמכיון שהמוצא שוטח את הבגד גם "לצורכו" הוא ישאיר את הבגד שטוח גם אחרי שיסתיים הזמן שצריך לאוורר אותו (לצורכה).	אסור	"לצורכו ולצורכה"	<u>יש</u> לו אורחים	הברייתא:
הוא אמינא: רבנן אסרו על המוצא לשטוח את הבגד "לצורכו ולצורכה", היות וחששו שמכיון שהמוצא שוטח את הבגד גם "לצורכו" הוא ישאיר את הבגד שטוח גם אחרי שיסתיים הזמן שצריך לאוורר אותו (לצורכה).	אסור	"לצורכו ולצורכה"	<u>אין</u> לו אורחים	דיוק מהברייתא: "הטעם" של הדין <u>שכתוב</u> בברייתא, שייך גם בדין זה, <u>שלא כתוב</u> בברייתא

דחיית הגמ' את הראיה: הברייתא מדברת במקרה שיש לו אורחים והוא רוצה לשטוח את הבגד "לצורכה", וממילא אין ראייה מהברייתא מה יהיה הדין כשאין לו אורחים והוא רוצה לשטוח את הבגד "לצורכה ולצורכו".

והטעם:	האם מותר לו לשטוח את הבגד ?	מדוע רוצה לשטוח את הבגד שמצא ?	יש / אין לו אורחים ?	
האורחים עלולים להרוס את הבגד ע"י: א. "עין הרע". ב. אחד מהאורחים עלול לגנוב אותו.	אסור	לצורכה (וה"ה לצורכה ולצורכו)	<u>יש</u> לו אורחים	הברייתא:
אין לו אורחים בבית שעלולים להזיק את הבגד, ויתכן שרבנן גם לא חששו שהמוצא ישאיר את הבגד שטוח "לצורכו" גם אחרי שהוא יסיים לשוטחה: "לצורכו ולצורכה", ולכן אולי יהיה מותר לו לשטוח את הבגד "לצורכו ולצורכה"	יתכן שמותר	"לצורכו ולצורכה"	<u>אין</u> לו אורחים	אי אפשר לדייק מהברייתא: (הברייתא מדברת במקרה שיש לו אורחים והוא רוצה לשטוח את הבגד "לצורכה", וממילא אין ראייה מהברייתא מה יהיה הדין כשאין לו אורחים והוא רוצה לשטוח את הבגד "לצורכה ולצורכו")

נסיון הגמ' להביא ראייה מהברייתא "דעגלה ערופה", ולפשוט את ספק בני הישיבה,

האם מותר למוצא לשטוח את הבגד שמצא: "לצורכו ולצורכה".

הטעם:	הדין:	הסיבה למעשיו ?		
<p>הוא אמינא "פסולה מדרבנן" רבנן אסרו עליו להכניסה לרבקה "לצורכו ולצורכה", דרבנן חששו שהוא ימשיך להשתמש בה "לצורכו" גם אחרי שהיא תסיים להיות ברבקה, "לצורכו ולצורכה". (ומדאורייתא בהו"א היא כשירה, דעגלה ערופה פסולה, רק כשהכניסה לרבקה רק "לצורכו")</p>	פסולה	<p>מדוע הכניסה לרבקה ?</p> <p>"לצורכו ולצורכה" (שתינק ותידוש)</p>	עגלה ערופה	הברייתא:
<p>הוא אמינא "אסור מדרבנן" רבנן אסרו עליו לשוטחה "לצורכו ולצורכה", דרבנן חששו שהוא ימשיך להשתמש בה "לצורכו" גם אחרי שהוא יסיים לשוטחה: "לצורכו ולצורכה".</p>	אסור	<p>מדוע רוצה לשוטחה ?</p> <p>"לצורכו ולצורכה"</p>	הבגד שמצא	<p>דיוק מהברייתא:</p> <p>"הטעם" של הדין שכתוב בברייתא, שייך גם בדין זה, שלא כתוב בברייתא</p>

דחיית הגמ' את הראיה: "הטעם" של הדין שכתוב בברייתא, שעגלה ערופה פסולה כשהכניסה לרבקה "לצורכו ולצורכה", אינו בגלל שרבנן חששו שהוא ימשיך להשתמש בה "לצורכו" גם אחרי שהיא תסיים להיות ברבקה: "לצורכו ולצורכה", וממילא אין ראייה מהברייתא שגם אצל המוצא רבנן חששו שהמוצא ישאיר את הבגד שטוח "לצורכו" גם אחרי שיסיים הזמן שצריך לשטוח את הבגד "לצורכו ולצורכה", וממילא אי אפשר לפשוט את הספק של בני הישיבה מהברייתא.

הטעם:	הדין:	הסיבה למעשיו ?		
<p>"פסולה מדאורייתא" לומדים מהפסוק "אשר לא עובד בה" שגם אם הכניסה לרבקה "לצורכו ולצורכה" – פסולה.</p>	פסולה	<p>מדוע הכניסה לרבקה ?</p> <p>"לצורכו ולצורכה" (שתינק ותידוש)</p>	עגלה ערופה	הברייתא:
<p>אין פסוק "בהשבת אבידה" שאסור לשוטחה: "לצורכו ולצורכה", ויתכן גם שרבנן לא חששו שהמוצא ישאיר את הבגד שטוח "לצורכו" גם אחרי שהוא יסיים לשוטחה: "לצורכו ולצורכה".</p>	יתכן שמותר	<p>מדוע רוצה לשוטחה ?</p> <p>"לצורכו ולצורכה"</p>	הבגד שמצא	<p>אי אפשר לדייק מהברייתא:</p> <p>("הטעם" של הדין שכתוב בברייתא, שלצורכו ולצורכה – אסור, אינו בגלל שרבנן חששו שהוא ימשיך להשתמש בה "לצורכו" גם אחרי שהוא יסיים להשתמש בה "לצורכו ולצורכה")</p>

גמ': למאי אצטריך קרא וכו' (ל, ע"א - ע"ב)

המקרה:	הדין:	הטעם שפטור מהשבת אבידה:
היה כהן והיא בבית הקברות	פטור מהשבת אבידה	א) אין עשה דוחה לא תעשה ועשה. ב) ממונא לא דחי איסורא.
היתה מלאכה שלו מרובה משל חברו	פטור מהשבת אבידה	"אפס כי לא יהיה בך אביון": שלך קודם לשל כל אדם.
היה זקן ואינה לפי כבודו	פטור מהשבת אבידה	"והתעלמת": פעמים שאתה מתעלם

אמר רב יהודה אמר רב עד שלושה ימים וכו' (ל, ע"א)

והטעם:	חייב / פטור בהשבת אבידה?	"כמה זמן" ראה את הפרה בדרך?	"באיזה זמן" ראה את הפרה בדרך?	
ודאי שבעליה לא הניחה בכוונה בדרך בלילה , אלא היא ברחה ונאבדה.	חייב בהשבת אבידה	אפילו דקה אחת	בלילותא	המקרה שעליו רב יהודה אמר רב לא דיבר
אפילו שרואה את הפרה הרבה ימים בדרך, כנראה שבעליה לקחה בלילה והחזירה ביום.	פטור מהשבת אבידה	אפילו הרבה ימים	ביום (ולא יודע אם גם בלילה הייתה בדרך)	המקרה שעליו רב יהודה אמר רב לא דיבר
עד שלושה ימים יתכן שבעליה הניחה בכוונה בדרך, אפילו "בקדמתא - ובחשכתא"	פטור מהשבת אבידה	עד שלושה ימים	בקדמתא ובחשכתא	המקרה שעליו רב יהודה אמר רב דיבר
יותר משלושה ימים אין דרך להניחה בדרך, "בקדמתא - ובחשכתא" אלא היא ברחה ונאבדה.	חייב בהשבת אבידה	יותר משלושה ימים		

א"ל רב חנניה לרבא תניא...א"ל אי משום הא וכו' (ל"א, ע"א)

הברייתא:	השיטה:	"איזה דבר" המים הולכים להזיק?	המים הולכים להזיק קרקע / מטלטלין?	מדוע חייב לגדור בפניהם?	וממילא מהברייתא יש ראייה/אין ראיה	"החידוש" של הברייתא:
ראה מים ששוטפין ובאין הרי זה גודר בפניהם	ר' חנניה:	את אדמת השדה	קרקע	יש השבת - אבידה בקרקע	יש ראייה מהברייתא דיש השבת - אבידה בקרקע	יש השבת - אבידה בקרקע
	רבא: אפשר להסביר את הברייתא גם כך:	עומרין דצריכי לארעא	מטלטלין	יש השבת - אבידה במטלטלין	אין ראייה מהברייתא דיש השבת - אבידה בקרקע	עומרין דצריכי לארעא נחשבים כמטלטלין (שחייבים להצילם) ולא נחשבים כקרקע (שלא חייבים להצילם)

(ב) אלא אמר אביי יגיד עליו ריעו וכו':

(לאביי, "הטעם" של המשנה שונה ממה שהבנו בהוה אמינא, וממילא הדינים שמדייקים מהמשנה משתנים, וכך אין סתירה בדברי המשנה)

מקור הדין:	המקרה:	הדין:	הטעם <u>לאביי</u> :
רישא דמתני'	רועה בדרך	אין זו אבידה	פרה - שהולכת לא תינזק
דיוק מהרישא	רועה בין - הכרמים	אין זו אבידה	פרה - שהולכת לא תינזק
סיפא דמתני'	רצה בין - הכרמים	הרי זו אבידה	פרה - שרצה עלולה להינזק
דיוק מהסיפא	רצה בדרך	הרי זו אבידה	פרה - שרצה עלולה להינזק

וממילא לפירוש אביי אין סתירה בין הרישא לסיפא !

(ג) קושיית רבא על אביי: אי יגיד עליו ריעו וכו'

מקור הדין:	המקרה:	הדין:	הטעם <u>לאביי</u> :	דין זה כתוב / לא כתוב במשנה ?	חידוש זה, קטן / גדול
רישא דמתני'	רועה בדרך	אין זו אבידה	פרה - שהולכת לא תינזק	כתוב במשנה	חידוש קטן
<u>דיוק</u> מהרישא	רועה בין - הכרמים	אין זו אבידה	פרה - שהולכת לא תינזק	<u>לא</u> כתוב במשנה	חידוש גדול
סיפא דמתני'	רצה בין - הכרמים	הרי זו אבידה	פרה - שרצה עלולה להינזק	כתוב במשנה	חידוש קטן
<u>דיוק</u> מהסיפא	רצה בדרך	הרי זו אבידה	פרה - שרצה עלולה להינזק	<u>לא</u> כתוב במשנה	חידוש גדול

קושיית רבא לאביו: לפי הפירוש שלך, המשנה באה לחדש "ברישא", שפרה "שהולכת" לא תינזק, והמשנה הביאה דוגמה את "רועה בדרך" - פרה שהולכת "בדרך", שבגלל שהיא הולכת היא לא תינזק. והרי כשהפרה הולכת בדרך, זהו "חידוש קטן" שהיא לא תינזק, והיה על המשנה להביא דוגמה את "רועה - בין הכרמים", ולחדש לנו שאפילו שהפרה הולכת "בין הכרמים", היא לא תינזק, שזהו "חידוש גדול" ? וכן לפי הפירוש שלך, המשנה באה לחדש "בסיפא", שפרה "שרצה" עלולה להינזק, והמשנה הביאה דוגמה את "רצה - בין הכרמים" שזהו "חידוש קטן" שפרה שרצה בין הכרמים עלולה להינזק, והיה על המשנה להביא דוגמה את "רצה - בדרך" שזהו "חידוש גדול" שאפילו שהיא "בדרך", היא תינזק כשהיא רצה ? **סימן שהפירוש שלך במשנה לא נכון!**

(ד) **אלא אמר רבא וכו'** – רבא מפרש את המשנה ולשם כך מוסיף ומבאר "בפרטי המקרה" שבו המשנה דיברה:

מקור הדין:	המקרה לרבא:	הדין:	הטעם לרבא:
רישא דמתני'	רועה בדרך	אין זו אבידה	הפרה "שהולכת" – לא תינזק, הדרך – לא תינזק מהפרה (אין בדרך רכוש שעלול להינזק מהפרה) ולכן הדין "אין זו אבידה".
דיוק מהרישא	"רצה בדרך" לכיוון השדות	הרי זו אבידה	המקרה ברישא: הפרה רצה בדרך לכיוון השדות שמחוץ לעיר והיא עלולה להיאבד, ולכן הדין "הרי זו אבידה".
	רועה בין – הכרמים של יהודי	הרי זו אבידה	המקרה ברישא: הכרם – עלול להינזק מהפרה שהולכת בו, ולכן הדין "הרי זו אבידה". הפרה – "שהולכת" בכרם, לא עלולה להינזק מהכרם.
סיפא דמתני'	רצה בין - הכרמים	הרי זו אבידה	המקרה בסיפא: הפרה "רצה" בכרם והיא עלולה בריצתה בכרם - להינזק ממנו, ולכן הדין "הרי זו אבידה". הכרם – עלול להינזק מהפרה שרצה בו. אמנם היות והכרם הוא של "גוי" אין בו מצוות "השבת אבידה", ולכן אין חובה להוציא את הפרה מהכרם מצד זה שהכרם לא ינזק.
דיוק מהסיפא	"רצה בדרך" לכיוון העיר	אין זו אבידה	המקרה בסיפא: הפרה רצה בדרך מהשדות לכיוון העיר והיא לא עלולה להיאבד, ולכן הדין "אין זו אבידה".
	רועה בין – הכרמים של גוי	אין זו אבידה	המקרה בסיפא: הפרה "שהולכת" בכרם לא עלולה להינזק בהליכתה מהכרם, ולכן אין חיוב להוציא אותה מהכרם. הכרם – עלול להינזק מהפרה שהולכת בו. אמנם היות והכרם הוא של "גוי" אין בו מצוות "השבת אבידה", ולכן אין חובה להוציא את הפרה מהכרם מצד זה שהכרם לא ינזק. ולכן הדין "אין זו אבידה".

לר"ש לא מסיימי קראי וכו' (ל"א ע"א)

שיטת ר"ש: אי אפשר להבין מ"לשון הפסוק", של כל אחד משני הפסוקים שמדברים על מצוות פריקה וטעינה, אם הפסוק מדבר על מצוות "פריקה" או על מצוות "טעינה", דאפשר לפרש כל אחד משני הפסוקים הן על מצוות "פריקה" והן על מצוות "טעינה".

הפסוק:	הפירוש:	המקרה:	המצווה:	המצווה שמופיעה בפסוק:
"כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו וחדלת מעזוב לו עזוב תעזוב עמו"	אפשרות א'	"רובץ תחת משאו" החמור רובץ כשהשקים עליו	"עזוב תעזוב עמו" לעזור לבעל החמור לפרוק את השקים מעל החמור	"פריקה"
	אפשרות ב'	"רובץ תחת משאו" החמור והשק מושלכים בדרך, ואם לא יעזרו לבעל החמור להטעין את השק על החמור, הוא יתאמץ וירים לבדו את השק על החמור, ובגלל שלא יהיה לו מספיק כוח להרים את השק, ולהניח אותו בנחת על החמור, הוא "זרוק" את השק על החמור, ואז החמור ייפול "וירבוץ תחת משאו"	"עזוב תעזוב עמו" לעזור לבעל החמור להטעין את השקים על החמור	"טעינה"
"לא תראה את חמור אחיך או שורו נופלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים עמו"	אפשרות א'	"נופלים בדרך" החמור והשקים מושלכים בדרך	"הקם תקים עמו" להרים את השקים על החמור	"טעינה"
	אפשרות ב'	"נופלים בדרך" החמור רובץ כשהשקים עליו	"הקם תקים עמו" להרים את החמור ע"י שנוריד ממנו את השקים	"פריקה"

שיטת ר"ש מדוע התורה הייתה צריכה לכתוב את גם את הפסוק שמדבר על "פריקה" וגם את הפסוק שמדבר על "טעינה":
שני הפסוקים שמדברים בתורה על "פריקה וטעינה" לא מפורש בכל אחד מהם, לר"ש, האם הוא מדבר על "פריקה" או על "טעינה", דאפשר לפרש כל אחד משני הפסוקים הן על מצוות "פריקה" והן על מצוות "טעינה", ולכן אם התורה הייתה כותבת רק פסוק אחד, היינו מעדיפים להסביר את הפסוק, שהוא מדבר על מצוות "פריקה", בגלל שבה יש "צער בעלי חיים" ו"חסרון כיס", וממילא לא היינו יודעים את מצוות "טעינה" שבה אין "צער בעלי חיים" ו"חסרון כיס", לכן התורה כתבה את שני הפסוקים, ואז בהכרח שפסוק אחד מהם מדבר על מצוות "פריקה" ופסוק שני מהם מדבר על מצוות "טעינה", וכך אנחנו יודעים שיש מצוות "טעינה".

הפסוק:	הלימוד "מהמילה הראשונה":	הלימוד "מהמילה השנייה – המיותרת":
"השב תשיבם"	א. השבת אבידה "אפילו ארבעה וחמישה פעמים". ב. המוצא צריך להחזיר את הבהמה האבודה, לביתו של המאבד והמאבד יידע שהיא חזרה לביתו והוא ישמור עליה וייתן לה אוכל.	המוצא יכול להחזיר את הבהמה האבודה "לגינתו ולחורבתו" של המאבד, אפילו שהמאבד לא יודע שהוא מחזיר לשם את הבהמה ויש סיכוי קטן שהוא לא ישים לב שהיא שם והבהמה תמות שם ברעב או תיגנב.
"שלח תשלח"	א. שלח תשלח "אפילו ארבעה וחמשה פעמים". ב. לשלח את האם לפני שלוקח את הבנים, כשלוקח את הבנים לדבר הרשות.	אפילו שהוא לוקח את הבנים לדבר מצוה, (כגון מצורע שצריך ציפורים לטהרתו) הוא חייב לשלח את האם לפני שהוא לוקח את הבנים
"הוכח תוכיח"	א. הוכח תוכיח "אפילו ארבעה וחמשה פעמים". ב. הרב צריך להוכיח את תלמידו כשרואה אותו עובר עבירה.	אפילו התלמיד צריך להוכיח את רבו כשרואה את רבו עובר עבירה
"עזוב תעזוב"	לפרוק משא מעל חמור שרובץ "תחת משאו" - כשבעליו עמו	צריך לעזור לפרוק את המשא מעל החמור אפילו "באין בעליו עמו" – כשהבעלים לא יכול לעזור לפרוק את המשא היות והוא "זקן או חולה".
"הקם תקים"	לעזור לבעלים להטעין בחזרה את השקים על חמור שנמצא בדרך - כשבעליו עמו	צריך לעזור להטעין את המשא מעל החמור אפילו "באין בעליו עמו" – כשהבעלים לא יכול לעזור להטעין את המשא, היות והוא "זקן או חולה".
"מות יומת"	עונש מיתה בחרב לאדם שרצח	כשאי אפשר להרוג את הרוצח בחרב, אפשר להורגו בכל מיתה שאתה יכול
"הכה תכה"	עונש מיתה בחרב לאנשי עיר הנידחת	כשאי אפשר להרוג את אנשי עיר הנידחת בחרב אפשר להורגם בכל מיתה שאתה יכול
"השב תשיב"	אם שליח ב"ד לקח מהלוח משכון, את הבגד היחיד שיש ללוח ללבוש בלילה, המלווה צריך להחזיר את הבגד ללוח כל לילה ובבוקר הלוח מחזיר לו את הבגד	אפילו שהמלווה (ולא שליח ב"ד) לקח את המשכון – מהלוח, הוא צריך להחזירו כל לילה ללוח
"חבול תחבול"	אם שליח ב"ד לקח מהלוח משכון, את הבגד היחיד שיש ללוח ללבוש ביום, המלווה צריך להחזיר את הבגד ללוח כל יום ובלילה הלוח מחזיר לו את הבגד	אפילו שהמלווה (ולא שליח ב"ד) לקח את המשכון – מהלוח, הוא צריך להחזירו כל יום ללוח

הפסוק:	הלימוד "מהמילה הראשונה":	הלימוד "מהמילה השנייה – המיותרת":
"פתח תפתח"	לתת צדקה לעניי עירו	צריך לתת צדקה אפילו לעניי "מעיר אחרת" (אפילו שכתוב בפסוק "לעניך" – אין הכוונה שצריך לתת דווקא לעניי עירך, אלא הכוונה: "עניי עירך קודמין לעניי עיר אחרת")
"נתן נתן"	לתת לעני צדקה - מתנה מרובה	כשאין לאדם אפשרות לתת צדקה "מתנה מרובה", צריך לתת "מתנה מועטת". (אפילו שכתוב "נתון" שהפירוש "נתינה חשובה", זה רק כשיכול)
"העניק תעניק"	האדון צריך לתת לעבד העברי מענק, כשהעבד יוצא לחירות – כשנתברך הבית בגללו	רבנן: אפילו לא נתברך הבית בגללו – מעניקין (אפילו שכתוב "אשר ברכך ד' אלוהיך" הכוונה שאם נתברך הוא צריך לתת לו מענק גדול) ר"א בן עזריה: "דיברה תורה בלשון בני אדם" (לר"א בן עזריה "לא נתברך הבית בגללו" אין מעניקין לו)
"העבט תעביטנו"	להלוות כסף - לאדם שאין לו כסף, ואינו רוצה להתפרנס מהצדקה.	רבנן: צריך להלוות אפילו "ביש לו ואינו רוצה להתפרנס" (מדובר שיש לו ואינו רוצה להתפרנס משלו אלא משל הצדקה, נותנים לו כסף ומספרים לו שזו צדקה, אבל בגלל שיש לו לא מגיע לו צדקה לכן לאחר מותו לוקחים מנכסיו בחזרה את הכסף – ולכן זה נקרא הלוואה) ר' שמעון: "דיברה תורה בלשון בני אדם" (לר"ש "יש לו ואינו רוצה להתפרנס" אין נזקקין לו)

איסור ורב ספרא (ל"א ע"ב – ל"ב ע"א)

בסוגיתנו מובאים שלושה מקרים שבהם מוציאים חפץ מבעליו "שלא מדעתו", השאלה: בפני מי הדבר נעשה ?

המקרה :	החפץ :	היה שייר	נהיה שייר	האם מקבל כדינו / יותר מכפי דינו ?	השיטה :	הדבר נעשה מי בפני מי ?
אם יש שם ב"ד, מתנה בפניהם	סלע	למאבד	למוצא	<u>יותר</u> מכפי דינו	מתני'	ב"ד של הדיוטות
שותף שחלק שלא בפני חברו	חצי מנכסי השותפות	<u>גם</u> <u>לאיסור</u> וגם לרב ספרא	<u>רק</u> לרב ספרא	כפי דינו	רב ספרא	שני עדים
					איסור ורבה הונא ב"ר הונא	ב"ד של הדיוטות
אלמנה ניזונת מנכסי היתומים	נכסי היתומים	ליתומים	נמכר לאחרים לצורך האלמנה	כפי דינו	רב ספרא בהסבר המשנה	שני עדים
					רב נחמן בהסבר המשנה	ב"ד של הדיוטות

אמר רבא רפת שאמרו וכו' (ל"ב ע"א)

והוא במשנה כתוב ?	פטור / חייב בהשבת אבידה	מהם הסיכויים שהפרה תברח מהרפת ותאבד ?	ההסבר:	"סוג הרפת" שהפרה נמצאת בה	
פטור	חייב	<u>הרבה</u> סיכויים	נפרצה פירצה "רחבה" בגדר הרפת (והבעלים לא יודע מכך)	"מתעה"	הרפת שעליה המשנה <u>לא</u> דיברה
"חידוש" שפטור	"פשיטא" שפטור	<u>אין</u> סיכויים	גדר הרפת נשארה שלימה	"משמרת"	הרפת שעליה המשנה <u>לא</u> דיברה
כך גם כתוב במשנה	"חידוש" שפטור	<u>קצת</u> סיכויים (רוב הפרות לא <u>יתאמצו</u> לברוח מהרפת)	נפרצה פירצה "צרה" בגדר הרפת (והפרה יכולה להשתחל דרך הפירצה, אמנם היא תצטרך <u>להתאמץ</u> בשביל כך)	"אינה משמרת"	הרפת שעליה המשנה <u>דיברה</u>

בס"ד א"ר יצחק והוא שעומדת וכו' (ל"ב ע"א)

לשון א' דר' יצחק: מתני' דמחלקת בין מצאה "ברפת" לבין מצאה "ברשות הרבים", מיירי דהרפת ורה"ר נמצאים: "בתוך התחום", אבל כשהרפת ורה"ר נמצאים "מחוץ לתחום" חייב בשניהם בהשבת אבידה.

לשון ב' דר' יצחק: מתני' דמחלקת בין מצאה "ברפת" לבין מצאה "ברשות הרבים", מיירי דהרפת ורה"ר נמצאים: "מחוץ לתחום", אבל כשהרפת ורה"ר נמצאים "בתוך התחום" פטור בשניהם בהשבת אבידה.

סיכום הדינים והמחלוקות בין לשון א' ללשון ב':

הדין ללשון ב':	א' ב'	היכן הפרה נמצאת?	באיזה "איזור" נמצאים הרפת ורה"ר
פטור	ל	ברפת	בתוך התחום
פטור		ברשות הרבים	התחום
פטור	ב	ברפת	מחוץ לתחום
חייב		ברשות הרבים	התחום

- (א) כשהפרה נמצאת גם "ברפת" וגם "..." התחום" לכו"ע הוא פטור מהשבת אבידה.
- (ב) כשהפרה נמצאת גם "ברשות הרבים" וגם "מחוץ לתחום" לכו"ע הוא חייב בהשבת אבידה.
- (ג) כשהפרה נמצאת "מחוץ לתחום" אבל "ברפת" או כשנמצאת "ברשות הרבים" אבל "בתוך התחום", **ללשון א'** - חייב בהשבת אבידה **ואילו ללשון ב'** - הוא פטור מהשבת אבידה.

הדין:	באיזה "איזור" נמצאים הרפת ורה"ר	היכן הפרה נמצאת?	השיטה:
"פטור"	בתוך התחום	ברפת	רישא דמתני'
חייב		ברשות הרבים	סיפא דמתני'
חייב	מחוץ לתחום	ברפת	דיוק ממתני'
		ברשות הרבים	

ללשון א': המוצא פטור מהשבת אבידה רק כשהפרה נמצאת: (א) ברפת (ב) בתוך התחום.

ללשון ב' - המוצא חייב בהשבת אבידה רק כשהפרה נמצאת: (א) ברה"ר (ב) מחוץ לתחום.

הדין:	באיזה "איזור" נמצאים הרפת ורה"ר	היכן הפרה נמצאת?	השיטה:
פטור	מחוץ לתחום	ברפת	רישא דמתני'
		ברשות הרבים	סיפא דמתני'
פטור	בתוך התחום	ברפת	דיוק ממתני'
		ברשות הרבים	

- (א) בתורה ישנם שני פסוקים שאחד מהם מדבר על מצוות "פריקה" ואחד מהם מדבר על מצוות "טעינה".
- (ב) הפסוק "כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו...עזוב תעזוב עמו" בין לרבנן ובין לר"ש אפשר לפרשו שהוא מדבר על מצוות "פריקה". (אמנם לר"ש אפשר לפרשו גם על מצוות "טעינה")
- (ג) מחלוקת ת"ק ור"ש אם אפשר להבין "מלשון הפסוק": "לא תראה את חמור אחיך או שורו נופלים בדרך והתעלמת מהם הקם תקים עמו", שהפסוק מדבר רק על "טעינה", או אם אפשר לפרשו גם על מצוות "טעינה" וגם על מצוות "פריקה".

השיטה:	הפירוש:	המקרה: "נופלין בדרך"	המצווה: "הקם תקים"	המצווה שמופיעה בפסוק:
רבי שמעון	אפשרות א'	החמור והשקים מושלכים בדרך	להרים את השקים על החמור	"טעינה"
	אפשרות ב'	החמור רובץ כשהשקים עליו	להרים את החמור ע"י שנוריד ממנו את השקים	"פריקה"
רבנן		החמור והשקים מושלכים בדרך	להרים את השקים על החמור	"טעינה"

שיטת רבנן: הפסוק "נופלין בדרך...הקם תקים עמו" מדבר על מצוות "טעינה", והפסוק "רובץ תחת משאו...עזוב תעזוב עמו" מדבר על מצוות "פריקה", וממילא מדוע נכתבה בתורה מצוות "פריקה" הרי אפשר ללמוד "פריקה", מק"ו "מטעינה"?

מהפסוק של "פריקה" שהוא מיותר לומדים: "פריקה בחינם טעינה בשכר".

שיטת רבי שמעון: לשון הפסוק "נופלין בדרך...הקם תקים עמו" אפשר לפרשו גם על מצוות "פריקה" וגם על מצוות "טעינה", ולשון הפסוק "רובץ תחת משאו...עזוב תעזוב עמו" אפשר לפרשו גם על מצוות "פריקה", (וגם על מצוות "טעינה") וממילא אם התורה הייתה כותבת רק פסוק אחד, היינו בוחרים לפרש שהפסוק מדבר על מצוות "פריקה", היות שהיא חשובה יותר ממצוות "טעינה", (כי ב"פריקה" יש צעב"ח וחס"כ) ואז ממילא לא היינו יודעים את מצוות "טעינה"? (כי היינו אומרים שהתורה חייבה דווקא ב"פריקה" בגלל שיש בה צעב"ח וחס"כ, אבל ב"טעינה" שאין בה צעב"ח וחס"כ התורה לא חייבה, והוא יהיה פטור)

לכן התורה כתבה גם את הפסוק: "רובץ תחת משאו...עזוב תעזוב עמו" וגם את הפסוק "נופלין בדרך...הקם תקים עמו" וממילא בהכרח שפסוק אחד מהם מדבר על מצוות "פריקה" ופסוק אחד מדבר על מצוות "טעינה", וכך אנו יודעים שיש מצוות "טעינה".

וממילא הפסוק של "פריקה" - "הקם תקים עמו" אינו מיותר, וממילא אין מהיכן ללמוד "פריקה בחינם טעינה בשכר", אלא שניהם בחינם.

(לר"ש, נכון שאפשר לפרש את הלשון של כל אחד משני הפסוקים הן על "טעינה" והן על "פריקה", אמנם אחרי שהתורה כתבה את שני הפסוקים, שבהכרח פסוק אחד מהם מדבר על מצוות "פריקה" ופסוק אחד מהם מדבר על מצוות "טעינה", אז ודאי שלשון הפסוק "נופלין בדרך...הקם תקים עמו" נראה יותר לפרשו על מצוות "טעינה", ולשון הפסוק "רובץ תחת משאו...עזוב תעזוב עמו" נראה יותר לפרשו על מצוות "פריקה")

גמ': אי הכי אימא סיפא בהמת ישראל...ואי בטעינה אמאי עזוב תעזוב וכו' (ל"ב ע"ב)

קושיית הגמ' על רבא: א"א לפרש את הברייתא שהעזרה שנצרכת בה היא "טעינה", כי אז לא מובן "בסיפא" מדוע "בבהמת ישראל ומשאוי עו"כ" יש מצוות "טעינה",

הברייתא:	העזרה שנצרכת:	הדין:	הטעם:
רישא: בהמת עו"כ ומשאוי ישראל "וחדלת"	"טעינה"	פטור	(א) אין מצוות "טעינה" כשהבהמה היא של "גוי". (ב) בטעינה אין לבהמה "צער בע"ח".
סיפא: בהמת ישראל ומשאוי עו"כ "עזוב תעזוב"	"טעינה"	חייב	לא מובן מדוע חייב "בטעינה" שהרי: (א) אין מצוות "טעינה" כשהבהמה היא של "גוי". (ב) בטעינה אין לבהמה "צער בע"ח".

המשך הקושיא: אמנם אם נפרש את הברייתא שהעזרה שנצרכת בה היא "פריקה" מובנת הסיפא מדוע הברייתא חייבה "בבהמת ישראל ומשאוי עו"כ", "בפריקה". וממילא יהיה קשה מהברייתא על רבא: שמהברייתא רואים שהיא סוברת "צער בע"ח דאורייתא", ואילו רבא סובר "צער בע"ח – לאו דאורייתא"?

הברייתא:	העזרה שנצרכת:	הדין:	הטעם:
רישא: בהמת עו"כ ומשאוי ישראל "וחדלת"	"פריקה"	פטור	(א) אין מצוות "פריקה" כשהמשא הוא של "גוי". (ב) "צער בע"ח – לאו דאורייתא"
סיפא: בהמת ישראל ומשאוי עו"כ "עזוב תעזוב"	"פריקה"	חייב	אמנם אין מצוות "פריקה" "כשהמשא" הוא של גוי, וצער בע"ח – לאו דאורייתא, ובכל אופן חייב לפרוק מצד: מצוות "השבת אבידה" (למנוע נזק מישראל) שאם לא יפרוק הבהמה של היהודי תינזק (אבל ברישא הבהמה של "גוי" ואין בו מצוות "השבת אבידה")

גמ': אמר רבא מדברי שניהם וכו' (ל"ב ע"א – ע"ב)

הקדמה: צער בעלי חיים "דאורייתא": כשבעל – חי מצטער, חובה מדאורייתא להצילו מצערו.
צער בעלי חיים "לאו דאורייתא": כשבעל – חי מצטער, אין חובה להצילו מצערו, לא מדאורייתא וגם לא מדרבנן.

יש ראייה ש...	זוא:	ממיי ההסבר הוא	הדחיה:	וממילא צער בע"ח...	אפשר להסביר כך:	דחיית הראיה:	ממילא יש ראייה ש...	ההסבר בהוה אמינא:	
צער בעלי חיים דאורייתא	כא ב, גער ש	הק"ו מה טעינו צער בע"ו פריקה דא בע"ח ל' דחיי	בטעינה גם יתכן חסרון כיס	לאו דאורייתא	הק"ו הוא: מה טעינה דלית בה חסרון כיס חייב, פריקה דאית בה חסרון כיס לא כ"ש שחייב.	אפשר להסביר אחרת את הק"ו	צער בעלי חיים דאורייתא	הק"ו הוא: מה טעינה דליכא צער בע"ח חייב, פריקה דאיכא צער בע"ח לא כ"ש דחייב.	רבנן ור"ש: אפשר ללמוד פריקה מק"ו מטעינה
				לאו דאורייתא	לרבנן ור"ש הפירוש "תחת משאו": "כל משא שעליו", ואפילו ביתר על משאו יש מצוות פריקה. וא"כ זקוק לו מצד מצוות "פריקה" ולא מצד "צער בעלי חיים דאורייתא"	אפשר להסביר אחרת מדוע לרבנן ור"ש - זקוק לו	צער בעלי חיים דאורייתא	גם לרבנן ור"ש הפירוש "תחת משאו" – משאו שיכול לעמוד בו, ואין מצוות "פריקה" ביתר על משאו, וא"כ למה לרבנן ור"ש זקוק לו ? בהכרח שהם סוברים: "צער בעלי חיים – דאורייתא"	רבנן ור"ש: אם היה עליו יתר על משאו זקוק לו
				דאורייתא	הפירוש "פטור": "פטור בחינם וחייב בשכר. אמנם אין כאן מצוות "פריקה" שהיא בחינם אבל חייב לפרוק בשכר מצד: "צער בעלי חיים – דאורייתא"	אפשר להסביר אחרת את המילה: "פטור"	צער בעלי חיים לאו - דאורייתא	הפירוש פטור: "פטור לגמרי" והטעם: א. אין מצוות "פריקה" כשהבעלים לא פרוק עמו. ב. אין חיוב לפרוק מצד: "צער בעלי חיים" היות וצעב"ח לאו דאורייתא	הלך וישב לו ואמר לו הואיל ועליך מצוה לפרוק פרוק - פטור

דאורייתא • זוא: • ממיי ההסבר הוא • הדחיה: • וממילא צער בע"ח... • אפשר להסביר כך: • דחיית הראיה: • ממילא יש ראייה ש... • ההסבר בהוה אמינא:

וממילא צער בע"ח...	ממילא ההסבר הוא:	הדחיה:	וממילא צער בע"ח...	אפשר להסביר כך:	דחיית הראיה:	ממילא יש ראיה ש...	ההסבר בהוה אמינא:	
צער בעלי חיים דאורייתא	ההסבר ברישא: "מטפל בה פריקה" - חיי אפילו ביין נד (דצער בעלי ח דאורייתא טעינה - חיי להטעין רק דו המותרים, "ומ איבה"	הסיפא שאומרת שאינו זקוק לעזור לגוי, מדובר שהגוי צריך עזרה בטעינה , וממילא אין ראיה שהתנא בברייתא סובר "צער בעלי חיים לאו דאורייתא"	לאו דאורייתא	הסיבה שצריך לפרוק מבהמת עכו"ם היא משום: "איבה" (ולא משום צער בעלי חיים)	בסיפא של הברייתא רואים שהתנא של הברייתא סובר "צער בעלי חיים לאו דאורייתא"	צער בעלי חיים דאורייתא	אפילו שאין מצוות פריקה בבהמת "עובד כוכבים", חייב לפרוק מצד: "צער בעלי חיים דאורייתא"	רישא: בהמת עו"כ מטפל בה כבהמת ישראל
			דאורייתא	היהודי לא צריך לעזור לגוי להטעין את היין נסך על הבהמה, והטעם: א. אין לבהמה צער. ב. אין חשש "איבה" כי היהודי יגיד לגוי אסור לי להטעין לך יין נסך.	העזרה שנצרכת כאן היא: "טעינה" (גורסים: ולהטעינה יין אסור וכו')	צער בעלי חיים לאו דאורייתא	העזרה שנצרכת היא: "פריקה" ולא חייב לפרוק את היין נסך, כי: "צער בעלי חיים לאו דאורייתא" (ולכן רבנן אסרו עליו לפרוק יין נסך)	סיפא: אם הייתה טעונה יין אסור אין זקוק לה
הברייתא כאן היא דברי ר' יוסי הגלילי שסובר "צער בעלי חיים לאו דאורייתא" ואין הלכה כמותו (אלא כרבנן ור"ש שסוברים צעב"ח – דאורייתא)	העזרה שנצו היא: "פריקה" והטעם שלא לפרוק: א. אין כאן מצוות "פריקה" (מצוות פריקה היא רק אם גם הבהמה וגם המשאוי של ישראל) ב. צער בעלי חיים – לאו דאורייתא	הפסוק "וחדלת" שהברייתא מביאה מדבר על מצוות "פריקה"	דאורייתא	מדובר שהחמר שמוביל את הבהמה הוא גוי ולא צריך לעזור לו להטעין היות ולבהמה אין צער, ולצער הגוי לא חוששים.	העזרה שנצרכת כאן היא: "טעינה" (ולבהמה אין צער)	צער בעלי חיים לאו דאורייתא	העזרה שנצרכת היא: "פריקה" והטעם שלא צריך לפרוק: א. אין כאן מצוות "פריקה" (מצוות פריקה היא רק אם גם הבהמה וגם המשאוי של ישראל) ב. "צער בעלי חיים לאו דאורייתא"	בהמת עו"כ ומשאוי ישראל וחדלת

